

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

LVCIANI PISCATOR, SEV
reuiuſcentes. Bilibaldo Pirck,
heymero, Cæſareo Conſilia-
rio, Patricio ac Senatore,
Nurenbergensi
interprete,

Eiuſdem Epistoſta Apologetica

Pindarus.

ῥα κέρδεια λέλογχε θαμινὰ κα
καγόρος.

¶ CLARISSIMO AC EXCELLENTI IVRIS
Doctōri Laurentio Beheym Diui Stephani Babenber
ga Canonico Bilibaldus Pirckheymer. S, D,

I cunctorū mortaliū res gestas scrutatus fu
eris, iucūdiſſime ac eruditiffime mi Laurens,
ſi omniū gentiū historias diligēter euolueris
nullum vnq̃ hominū genus peius audiuiſſe
inuenies, q̃ eos, qui virtutē ac ſapiētiam, tanq̃ pprias
ſibi deſumpſere ac vēdicauere. nō q̃ per ſe virtus ipſa,
vel ſapiētia, vituperatiōe aliqua eſſet digna, ſed quia il
laꝝ pꝛætextu, ſempꝛ perditiffimi quidā deliteſcentes, ea
ppetrare ſunt auſi, quæ apud ſcleratos quoq̃ nebulos
nes reprehēſione nō carerent. nemo ſiquidem manifeſte
malos, tam inſenſo odio pſequi cōſuevit, quē admodum
eos, qui Curios ſimulāt, & bachanalialia viuūt. q̃ propter
In Boetia. apud Platonem, perq̃ acriter Callicles in deſides iſtos
& ſignauos inuehit, q̃ Philoſophiæ obtētū, inutile ocium
& linguæ vitæq̃ tenebras ſequūtur, oſtendēs eos in an
gulis cōmurmurātes, ingenuum, magnū, aut dignū qd
loqui nunq̃, publica & priuata omnia ignorare, nilq̃
niſi arguta ſiue deliramenta, ſiue nugalia exercere. veꝝ
de Philoſophia illa nō ſentit, quæ virtutū oīm diſcipli
na eſt, queq̃ in publicis ſimul, & priuatis officiis excel
lit, Ciuitatesq̃ & reſpu, ſi nihil phibeat, cōſtanter, forti
ter, & perite adminiſtrat. ſed de iſta futili, atq̃ puerili
meditatione arguciaꝝ, nihil ad vitā, neq̃ tuendā, neq̃
ordinādā, pmouente. qua id genus homines cōſene
ſcūt, male feriant, quos Philoſophos & vulgus eſſe pu
tat, & miſeri illi ſibi ipſis applaudētes, nō ſolū eſſe, ſꝫ &
cūcta ſe ſcire arbitꝛantur, cū tamē omnia ignorēt, & totiꝰ
vitæ ſpacio nihil aliud, ſummis etiā laboribus q̃ nihil

scire didicere. Apud Athenarū quoq; asperrime Myrtillus ille, philosophos eiusmodi taxat, tanq; ab omni virtute alienos, ac viciorū cūctorum receptacula, hominū scelestissimos, & iniustissimos appellās, & qui minime cōstantem exerceāt vitam, sensus vero, & scientiarū humanarum, oīno sint expertes. petulātes insup, mollissimos, vel si hoc careāt vicio auarissimos, iuidiosissimos, ac arrogātissimos, eos esse ostendēs, temerarios preterea, Calūniatores, & cōuiciatores egregios, expilatores, ac abliguritores, ad totius deniq; humanæ vitæ vsum, penitus inutiles. ideo a Lacedemoniis olim mīme admissos, ne præter reliquā improbitatē, urbem quoq; cōtentionibus, iurgiis, ac intēpestiuis replerēt Elenchis. ab Atheniensibus vero, ad coruos actos. a Lyfimacho rege, toto regno eiectos. a Romanis quoq; sapientissimis, ac optimis viris, tanq; inutiles, & noxios, vrbe pullos. quapropter Anaxippi Comici iambica, hæc, olim in omniū ore fuisse refert

Opusioe
phistarū. li.
xij.

Hei mihi philosopharis? philosophos attamen,
Compertum habeo, verbis sapere tantummodo,
At esse stultos in factis plane video.

Tales quoq; Madaurēsis philosophus, affabre depinxit: Prophanæ philosophiæ turba imperitorū ait, vana scētitudinis, priua veræ ratiois, inops religionis, indiga veritatis. scrupulosissimo cultu, insolentissimo spiritu, deos negligit, pars ī cōtemptu tumida nō rite venerat, omnes sed inscie metuūt, pauci vero impie diffitentur. Proinde vt gētiles obmittamus, quis ignorat quale nā certamen, Christus deus, & saluator noster, aduersum Hypocritas, scribas, ac phariseos inierit. cū illo quoq; fraude, dolo, & machinatione, mortē acerbissimā, & indignissimā ptulerit. adeo semp improbis virtus exosa

A ii

fuit, ac maxime iis, qui sceleris consciētia exagitati, viri
tamē probi & haberi & censerī voluere. qui si poti⁹ bo
ni esse, q̃ videri atq; id qd' cæremoniis ac titulo præ se
ferunt vere moribus exprimere mallent, neq; ipsi alios
iniuria afficerent, nec ab aliis qualia nollent audire ac
p̃peti cogerēt. veluti ii qui cōtra christianā institutionē
ac bonorū morū honestatem, in optimum & acuratissi
me doctū virum Ioannē Reuchleyn, plaustra cōuiciis
plena exonerare, tā petulāterq; faciūdiā caninā exer
cere nō erubuerūt. scz, ne a gentiliū philosophorū dege
nerarēt improbitate, sed illos tā factis, q̃ verbis, egre
gie repræsentarēt. nō de iis loquor, q̃ causam suā legitimā
me sunt tutati, iure enī quicqd' fit, iniustū esse nō potest,
præcipue tanto sub iudice, sed de illis, qui omisso fidei
negocio, deuoratoq; pudore, tam virulenta rabie, ac exe
crabili furore sunt debachati, vt plane ozimū (quod ma
ledictis & pbris letius, & fœcūdius puenire dicit), cō
seuisse videātur. Hæc nō scribo mi Laurens, q̃ liti alie
næ me immiscere cupiā, vel quempiā cōtra ac deceat,
defendere intēdam, nullius addictus iurare i verba ma
gistri. nō iccirco q̃ vellicatoꝝ quorūdā scriptis ineptissi
mis ac leuissimis, me lesū putem, ideoq; stomacher ac
pprias iniurias vltū eā, siquidē haud ita nostra inacuit
cōtumelia, sed q̃ sciam, nil homini ingenuo, maxime ve
ro christiano, turpi⁹ & indignius esse, q̃ tam effrenatis,
& temerariis maledictis ac cōuiciis velitari, tā nephan
da & teterrima in multoꝝ ruinam & scandala pferre,
quæ nec de lupa meretrix, de lenone mimus, de furcife
ro impurissimus diceret sacrilegus. quæ est enī audien
tium edificatio, ppter iudeorū libros chřianorū carnes
maledicēdo deuorare, adeoq; cōtumeliis digladiari, vt
vix iudaico, ne dū christiano noīe dignus esse cēscaris

Plinius.

Quæ est christianæ religiōis defensio, si longe acrius q̃
christiana māsuetudo p̃mittat incandescas, ac non solū
in tantū virum fanda pariter & infanda euomas, sed &
omnes amicos eius mordicus arripias? possem & ego
stulta illorū loquacitate irritatus, cōtra insanientes insa
nire, ac suaues illos viros, sibi ipsis, tanq̃ i speculo ostē
dere, nī id naturalis phiberet æquitas, nī id chrīana de
testaretur pietas. absit enī vt a quo iunior semp abhor
rui id vergētibus annis ppetrare incipiā, atq; imitator
sim eorū, q ob linguæ amaritudinē merito reprehēdun
tur, illi loquātur spurcias, qui & spurca cōmittere pos
sunt, ego vero diuinis ac christianis institutis edoctus,
scio saluatoris esse præceptū, ne maledicētibus remale
dicamus, neue malū p malo reddamus, quod tantus il
le magister nō solum ore docuit, sed re ipsa plane adim
pleuit. præstat igit̃ tolerādo illius sequi vestigia, q̃ vin
dicando sanctissima mādara trāsgrēdi, siquidem vera
in hoc mundo victoria, nō ab agendo, sed patiēdo, con
trariāq; penitus ratione est aucupāda, quoniā non qui
iniuriam infert, sed qui patit̃, vincit. Proinde blaetera
mina hæc nō solū nō cōtumeliosa, sed admodū honorifi
ca mihi esse duco. Sigdem inter reliq̃ scribūt, se a Bili
baldo nescio quo i Nurenberga lesos esse, tanq̃ nulli9
sit Bilibaldus momenti, quoniā ipsis incognitus. cōte
rum faxit deus, optimus maximus, vt semp illis rema
neam ignotus, ac nūq̃ mihi a talibus benedicas a quib
us vilipēdi, q̃ laudari præstat. Antisthenes cū aliquā
do ab improbis extolleret̃, magna inqt anxietate mace
ror, ne forte mali quippiā fecisse videar. me igit̃ igno
rēt, quoniā nec ego illos scire laboro. deinde me Reuch
linistam appellāt, verū tantū abest vt cognomē id egre
feram, vt etiā sumopere ob illud exultem, Sigdem vere

affirmare auiſim, inrex cūcta externa, quæ mihi diuina
benignitas vel indulgenter conceſſit, vix aliquid eque
me, ac honorū viroꝝ amicitia oblectare. præcipue, quā
nō caſus, ſed litterarium peperit conſortiū. eam ſiquidē
tanti facio, vt potētiffimorū etiā principum dignationi
æquare non dubitem. magnā igit̃ eruditorū amicorum
copiā, non ſolum ꝑ germaniā, ſed vniuerſam ferme Eu
ropam, mihi eſſe & gaudeo, & gloriōr. Amicus igit̃ ma
gnus, ille Roterodamicus Eraſmus, defecatum naturæ
ſpecimen, quē eodē famoſo libello, Theologū eloquen
tem appellare nō dubitāt, tanq̃ citra facundiā, omni ca
reat ſcientia, amicus item celebratiſſimus ac eruditiffi
mus Reuchleyn, viri qui nō ſolum vitæ excelleāt ꝑ bī
tate, ingeniū floreant dexteritate, linguarū emineant va
rietate, eloquētiā polleāt ſcēlitate, ſed & doctrina ab
ſoluta, eruditioē exquisita, ſcientia multifaria, glōria de
mum veriſſima, tanq̃ Heroes quidā fortunæ aleam ſu
perauerūt, ac virtutis adoria humanos ferme terminos,
ſupgreſſi ſint, q̃s igit̃ tantorū virorū amicitia nō gam
deret, q̃s eorū familiaritate nō oblectaret, ſiue igit̃ me
Eraſmiſtā, ſiue nūcupēt Reuchliniſtā, nulla cōtumelia,
ſed poti⁹ me laude affeciſſe ſciāt. Proinde reprehēſione
nō carerē, ſi Capnionē amicū tam veterē deſenſioē mea
fraudarē, maxime cōtra iuidorū cōtumelioſam inſolēti
am, & tam impudēter, ne dicā nequiter, conficta menda
cia, quæ tamē partim ridēda, ptim vero tanq̃ aniles fa
bulæ ſunt cōtemnenda, illud vero prætereundū eſſe nō
videtur, q̃ famoſo illo libello, optimo viro obiiiciunt, in
quiunt enī, vt a iudeis aurum extorqueret, in eorum fa
uorem multa puerſa ſcribere non erubuit. verum o tpa,
o mores, ſi a iudeis munera accepit, cur nō q̃s dederit
vbi quādo & quantū ille accepit, num aurū, argentūue

signatū fuerit: palam ostendunt. quod si minus tantum
facinus cōprobare possunt, vt pfecto nunq̃ poterunt.
cur tam nephandi criminis hoīem christianū insumula
re audēt: nōne scriptū est? Quicūq; dixerit fratri suo fa-
tue, tenebit ad gehēnam ignis. quo igit̃ supplicio di-
gni erūt, qui pximo suo tā falsa, detestanda, & ab omni
veritate aliena obiciūt crimina: quæ nō solum coheretio-
nem exigāt temporalē, sed & p̃enam mereātur æternā.
hæc vere labiorū sunt delicta, ob quæ in laqueū incidit
peccator, qui in pximū suum fabricat malū, & inimicat
aduersus hoīem sine causa. sane cōiectura inquit, tātū
sceleris cōuinci potest. verū o admirādi, nunq̃ probat
p̃sumptio, in iis, quæ veritati minus sunt cōsona. p̃ne
de si cōiecturis agēdum cēsent, & nos paulisp̃ rhetorica
re patiant̃. siq̃dem cōiecturis manifeste cōprobabim⁹.
Capnionē n̄m tātum facinus nō solū nō fecisse, sed nec
si voluisset facere potuisse, ideo nec vnq̃ anio voluisse.
Quid enī virum christianū ad tātum scelus impellere
deuisset, vt iudeorū amicitiam, & fidei, & veritati p̃æ-
ferre dignū duxisset: num illorū amor: verū is odio est
dignissimus. num aduersus christianā pietatem iracun-
dia, ac veræ religionis contēptus: sed adeo incredēdum
id, vt nemo sane mētis, tale quid nec fingere, ne dū cre-
dere auderet. sed nec reliquis affectibus impelli potuit,
vtpote vir penitus ab iis alienus. quid igit̃? nūquid iu-
deorū amicitia veritati pretulit: & recte quidē inquit,
ob quā cupidine cecus, & cōmodū, ac diuitias, tātū sce-
leris authoramēta cōsequi sperauit. at q; vir grādauius,
& multis honoribus iā functus, christianis deniq; parē-
tibus ortus, tam dedecorosum quid auderet: qui & ipse
egestate nō laboraret, verū diuitiis afflueret, filios qb⁹
male patia reliquere posset nullos haberet, paucis am-

plius ob ætatem indigeret. Deniq; qui certo certius cō-
gnosceret, etiā si tam detestāda auariciæ succūbere vo-
luisse, iudeos tamē ob innatam auariciā, magnā pecu-
niam nunq̃ exposituros, paruā nullo sibi vsui futuram.
porro, quis crederet virū prudētem, tam inopē animi,
adeo mēte excidisse, vt tam ingens scœlus ac tātī scœnā
facinoris, vnq̃ latere posse cōfideret? & si hoīes, certe nō
deum, quo adiutore ille, ne Atheus putetur. certissimā
ex inimicis vindictā sperat. verū rei gloria & famæ assi-
gnatio illum incitauit. quasi pfidorū iudeorū cōsortiū,
aliud q̃ certam ignominiam afferre posset. dubia igit̃
spe, nec vlla necessitate adactus, in certū periculū se cō-
mittere voluisset, ac innocētē senectutē, tam turpi &
iaudito facinore defœdare? pristini honoris immemor,
officiorū quæ omnibus prestitit, chrīani nominis, æ ter-
næ salutis, ac ante actæ demū vitæ, quæ neq; ad tēpus
simulari, nec vllō modo mutari potest. & cui longe ma-
ior fides adhibēda est, q̃ inuidorū criminationib; vni-
uersis, quæ subito & facile a scœlestissimo etiā ad tēpus
cōfingi possunt. p̃inde cū plane cōprobatū sit, Capnio
nem nostrū, rem tam improbam nunq̃ in animū indu-
xisse, lōge facilius ostēdi poterit, aduersarios pugnātia
dicere, & i ipsius potestate nunq̃ fuisse, vt iudeos fauo-
re suo p̃tegere potuisset (vt obiter preteream Ardelio-
num nostrorū curiosam indagationem, & quā nō deceat
magni principis secreta reuelare, ac cōsilia quæ ipse ab
scōdita esse voluit & iussit, passim omnibus diuulgare)
Qua p̃pter admodū miror, Reuchlinomastiges, tanta
vecordia tātaq; cœcitate pcultos, vt impossibilia quoq;
p̃ certis ac veris affirmare audeant. Si enī Reuchlyn in
iudaicum fauorem, quid Cæsareæ maiestati suasisset, nū
ideo Cæsar illi parere coact⁹ fuisset? quinimo si Cæsar,

vt est sapiētissimus ac optimus, puerse & inique Capni
onem cōsuluisset deprāhēdisset, nōne potius in cōtrariā
sentēciam, cum ex eius arbitrio cūcta penderent, trāsī
uisset? debebant equidē illius negocii gestores, tāto acri
us, vt eorū opinio executioni mandaret, instare, quāto
plus Reuchlinū ad iudeorū fauorē inclinātū sensissent.
qd enī si malē cōscientiā reatus illū exagitasset, ei mole
stius esse potuisset, q̄ si dolens ac frendens, iudeos quo
q̄, vna cum libris vniuersis, exuri cernere coactus fu
isset. Nūc vero christianā religionis defensores illi egre
gii, ac acerrimi iudaicā pfidiā impugnatores tātis agi
tātur intemperis, vt principali penitus omisso negocio,
qd tamē lōge minori labore, tpe, ac impēsa absolui po
tuisset, ad linguā violētā cōfugiūt temeritatē, & bilē,
virusq̄ omne in Reuchlinū innocētē euomere cōten
dūt, ac si qs e manibus emisso alite, cū in illū nequeat,
ī relictas tamē pēnas furēter seuiat, Quāuis nō desint
qui prærepti lucelli potius gratia nō vllōs insaniuisse,
q̄ veritatis amore commotos fuisse autumnēt. & hanc
ipsam Helenam esse cōtendunt, ppter quā tam acriter
cōflictauerint. Coeterū vt noxam tam fraudulētā effu
gere videant, hęc omnia ob chrīanā fidei zelum, se cō
mittere fingūt. verū absit vt fides sanctissima, spurcissi
mis ptegat cōuiciis, petulātissimis defendat cauillis,
non docet hoc deus noster christus, quoniā mitis est &
humilis, nō pmittit vas electionis Paulus, qui cōtentio
nes, emulatiōes, obloquutiones, concertatiōes, susurra
tiones, tumores, seditiōes, vociferationes, suspitiones,
cōflictatiōes, amarulētiam, inuidiam maledicētiam, ca
lumniā, & reliqua id genus vicia, longe a christiano ho
mine abesse, & vult, & precipit. modestia inquit, vestra
nota sit omnibus hoībus, quoniā nō cōfusionis deus,

sed pacis, Quid christi successor Petrus, nōne malum
malo, cōuiciū cōuicio retaliare phibuit? cūcti deniq; tā
gentiles q̃ christiani viri boni, semp pestilēs linguæ viciū
acerrime sunt detestati qđ & impudētissimo cuiq; ma-
xime cōtingere solet. Quæ si Reuchlinomastiges illi,
exactius perpēdissent, nunq; sanctissimā christi fidem,
sordidissimis maledictis, ac illotis sermonibus stabili-
endā esse cēsuissent, nunq; tāti dehonestamēti Idolum
erexissent, p cuius os impurū, q ipsi palā nō auderēt,
tā effrenate deblacterarēt. Nūc vero psonati, ac digno
operculo tecti, omnia etiā in omnes sibi licere arbitrāt,
nam vt reliquas eorū fileā ineptias, nōne hoc piaculo,
vel risu potius dignū, q tot tantosq; viros tam effrenate
lacefcere, tam petulāter sugillare nō verentur? Cōradū
Peutinger. Io. Cuspianū, qui ambo prāter iuris laureā,
ea fulgēt dignitate, vt diui quoq; Cæsaris, etiā secretiori-
bus adhibeant cōsiliis. Ioachimū vadianum, Simonē
Lazium, quos oēs honoris gratia appello, Quinimmo
cauillis insectari sat non erat, nisi ex hominū eiectos nu-
mero, etiā brutis impurissimis æquiparassent. mutuis
inquiūt se laudibus extollūt, ac porcorū more fricant,
proh q̃ digna recutito homini, ex hara comparatio. cui
tamē, cū haud amplius iudaizare dicat, Suilla, ex qua
apud veteres quinq;ginta ferme sapes fieri solebant,
veluti perna, petasones, lucanica, tomacula, insitia, &
reliqua id genus farcimina, non tam abominale, sed in
deliciis merito, esse debet, nam omnia munda mundis
porro germaniæ nostræ spem certissimā, Vdalricū Hut-
tenum, & nobilitatis stemmate clarū, & ingenio ac eru-
ditione prestantem, nō solū pseudo christianū appella-
re, sed etiā si diis placet, tali viro palā minitari, ac oēm
defensionē penitus adimēdam esse cēsent. nemo inquit

unt, nobilitate excusandus videt. quin potius maioribus suis degenerans, posteris omnibus suæ ignobilitatis relinquet exordiū. ex quibus plane liquet miserrimos ac temerarios hoīes, & cōditionis ppriæ oblitos, & interneciuo odio ita extra terminos mētis esse positos, vt liberum arbitriū ac violentiæ sceptrum in vniuersum genus humanum accepisse certissime putēt, ac firmiter credant. ita vt cūcta quæ vel maledicēdo, vel maleagēdo, ppetrant, illis æqua, digna ac iusta esse videātur. q̃ vellem serii viri modestius ac verecundius egissent, ne astutulis suis cōmentis isigni Theologico nomini, tam turpes notas inuississent, veræ philosophiæ maiestatem adeo temere p̃fanassent. quādoquidē & si aduersarios suos vt male audiant dignos putāt, indigna tamē quæ male dicat sanctissima Theologia, indigna christiana fides, vt a Neophito defendatur, & tanq̃ coelum illius humeris sustineat. non ita salus defecit populi, vt alienigenæ nostræ fidei mysteria, ne dicā oues lupo cōmitti debeant. sed multas deo inuiunt animas, noster lucratus est. verū si ii quoq̃ illius instar tanq̃ mali genii seu Cacodemonēs quidā, inter fideles grassari incipiēt, tū demū manifeste cognosci poterit, num tā acerba discordiæ seminare poma, num tantas inter christianū populum turbas cōcitare, lucrum, seu rectius damnū sit appellādum, Siquidē cōfictæ ad tempus simulatiōi, temere credēdum haud esse, præter cœtera vel Hispaniæ nobis documēto erunt, longe enī satius erat, Marranos, quos appellāt, in natia remanere pfidia, q̃ veritatem palam simulātes, clanculū iudaizare, Quid enī de male mutatis illis, maxime iam inueteratis sperandū sit, varia edocēt exempla, quin Cæsar ipse nup Augustæ multis audiētibus, miram & lepidam retulit historiam

q̄ plane ostēdere voluit iudeis cōuersis, idem cū ch̄ria
na cōuenire pierate, q̄ foricum generi cū felibus. at qui
cuncta aiūt euangelia ægregius discipulus noster me-
morix cōmendauit, verū an nulli qd apostolus præcipi
at scitis? nō auditores inq̄t, legis iusti sūt apud deū, sed
qui legē opere seruant iustificabūtur, & diuus Iacobus
quæ utilitas fratres mei, si fidē dicat aliquis habere se,
facta vero nō habeat, num pōt fides saluū facere illū?
igif quo pacto mādatorū obseruatores erūt? quorū ser-
mō vt Cācrena serpit? ne erretis fratres deus nō irridet.
nō est hoc veram fidem seruare, si ea ptuleris, que nihil
nisi ad audientiū subuersionē cōducunt. nō licet ch̄ria
nam pietatem verbo & lingua simulare, re vero & ope
etiā iudeis p̄niciosiora cōmittere. quibus p̄fecto nil iu-
cūdius nil posset accidere exoprabilius, q̄ cōtribules su-
os, orci cancos, ac spurcissima illa, p̄pudia iter christia-
nos hoīes, tam improbe debachari, tam infeste obgani-
entes cernere, vt plane ideo cōuersi cēserent, quo libere
ch̄rianis cōiiciari, & ea p̄petrare audeant, quæ ne dum
apud iudeos, sed nec immanissimos p̄mitterent Barba-
ros. p̄inde scripta tam p̄terua, & insigni stulticia famo-
sa, sua esse per sancte negant, nō quia displiceāt, sed q̄
admiratione ingēti digna videant. Cōterū si tam in-
cōcinna, ac omnis doctrinæ expertia, non composuere,
cur edidere? vel si neq̄ edidere, cur ne ederentur impe-
dimēto haud fuere? an ignorāt in pari culpa esse eū, q̄
damnū dat, & qui nō p̄hibet cū prohibere possit? euol-
uant scripturas, & inueniēt quā p̄cā mereant, q̄ acce-
scunt iis, qui morte digna cōmittunt, vel, saltem cōmittē-
tibus obuiā non eunt. Equidē si glorias inanes flare ac
ingenium, siue suum, seu alterius cuiuscūq̄ ostentare cu-
piebāt, multa cū habrea, tum græca, & latina superāt,
q̄bus nisi litū auidi fuissent, plus q̄ si Ephesiæ dianæ

templū incēdissent, clarescere poterāt. cur nō magnum
Erasmū scribēdo, emēdando, & vertēdo potius imitari
voluere, q̃ male dicēdo, optimo Capnioni impedimen-
toesse, ne quæ iam diu parturiebat, aliquādo pareret?
poterāt et ipsi sui specimē dare, si Capnionis verbo mi-
rifico, mirabilius, grauius, copiosius, si arte cabalistica
acutius, præclarius, absolutius qd, ptulissent. verū non
deerat animus, volūtas, libido, sed deerat ingeniū, do-
ctrina, solertia. quod si ob litterarū grāciæ & latinarū
ignorātiā, seu vt ipsi volūt cōtemptum, hæbreis potius
(cū aliter nō valerēt) famā querere dignū duxissent,
poterant sinon ppria industria, saltem iudei, vel chris-
tiani cuiusdā recutiti opa, multa quæ adhuc siue i Ca-
balistica seu Thalmutica doctrina recōdita latebant, i
lucem pferre. ac ex iis quæ vel bene litterat⁹ Capnion,
vel Paulus Rizius & ipse amicus noster eruditus, præ-
terierāt, dei ecclesiam locupletare. quāto fuisset lauda-
bilis, archana legis eruere mysteria, q̃ linguā garrulā
velut ensem maledictis acueret, q̃ ignauo animo, ac p-
ci ore, tam bruta ac omni dedecore maculosa effutire.
siqdem poterāt de triginta duab⁹ scientiæ viis, de diui-
nis attributis, & vnitatib⁹ abstractis, & quō omnis san-
ctitas in deo compræhēdit & cōtinet, verba facere, vel
vltra diuina noīa, tam mirifice a Capnione explanata,
legis ac synagoge vocabula, seu decē magni dei sigilla,
toridēq; iusti cornua, cum litterarū cōbinationibus, &
psalmodiū secretis depromere, quid cabalista de verbo
dei, virginis partu, incarnatione filii dei, morte, resurre-
ctione, corporis eius in cibū & potū cōuersione senti-
rent, ostēdere. quid de cœli & terræ creatiōne, materia,
forma, separatis substātiis, anima itellectiua, fortuna,
fato philosopharētur, explanare, hæc si potius q̃ sordid⁹

Cabalistica

da deliramēa tractare voluissent, deprahēdissent pcul
 dubio, quomodo pax & veritas, principiū de p̄cipio,
 & lingua prauadeterior q̄ idolatria esse potuisset. siq̄
 dem in libro midras tehelim plane reperissent, quādo
 peccauerūt filii Israel in deserto, nō fuisse latā in eos iu-
 dicii sentētiā, donec ppetrarūt peccatū oris, & hoc est
 qd' scriptum est, & audiuit deus vocē sermonum eorū.
 nūc vero odio excecati, cum talia audire qualia ptulere
 indignissimū putāt, seipsos reprahēdere & condēnare
 identidē pgunt, psuadent enī sibi, aduersarios suos a
 nullo vnq̄ sacerdote, absq̄ publica reclamatione absol-
 ui posse. Cāterū quis eos a seueri iudicis absoluet ira?
 Hypocrita ait christus, eiice primū trabē de oculo tuo,
 & tūc pspicies vt educas festucam quæ est in oculo fra-
 tris tui. verū inquit cū tam acriter linguæ viciū detesta-
 ris, nūquid Capnionis & Reuchlinistarum cōiicia tibi
 laude digna vidētur? quinimo & tu quoq̄ decus & præ-
 sidiū nostrū, semiudeū appellasti, & de terra viuentiū,
 (cum tamē christianus sit,) delēdum esse crudeliter iur-
 dicasti. quibus, ne meipsum cōdemnare videar, respō-
 deo, nec mihi Sillos, neq̄ aliquādo placuisse Sillogra-
 phos. maxime quos cōgnouerim nō laceffitōs, sed vltro
 incessentes, obscœna iaculāri scommata, verū quis nam
 a campana tam absona & rancidula, vnq̄ sonum expe-
 ctasset suauiorē aut lepidiorē? vt obiter reliqua omittā
 nugalia, quæ tamē p̄sancte ac decēter edita esse, admī-
 randi illi Reuchlinomastiges, & scribūt, & certissime si-
 bi psuadēt, a nemine q̄ a semetipsis miserabiliter dece-
 pti. sibi itaq̄ imputēt, sibi acceptū referāt, si tam egre-
 gio tintinabulo, sua quoq̄, & tam digna echo respōde-
 re nō desinit. Cāterū vt & ea, quæ ad me ptinent, dilue-
 re videar, rem etiam altius repetere cogor, cū in celebri

Meutri ge-
 neris.

Sturm-
 glock.

illo conuētū, ab inuictissimo Caſare Maximiliano ſub
iniciū Treueris indiſto, ac inde Coloniā Agrippinā
translato, pariter & Nurēbergenſis Rei Pu, & cūctarū
Sueniæ ciuitatū, quæ laudabili illa cōfoederatione cen
ſentur, legatū agerem, incidi Coloniæ in libellos quos
dam, recens a Capnione noſtro in publicum emiſſos, in
quibus Reuchlinomaſtigarū delicias acrius impetere
videbaſ. quibus lectis, illico virum tantum, p̄q̄ amice
monui, vt animum moderareſ, ac potius ratione vterer
tur, q̄ ſuis affectibus indulgeret, nec quēpiam dignū
duceret cui malum p̄ malo, ſeu pro cōuiciis cōuicia red
deret. equidē Mopſo tum certius, quo nam res euasu
ra eſſet cōſpiciebā. at ille cōtumeliarū inſolēs reſcripſit,
me plane Heroica docere, ſed Hæreſeos crimen atrocia
us eſſe, q̄ vt vilius q̄uis manſuetum ingenium id ferre
poſſet, ſua cuiq̄ dolere in alienis facile quēq̄ tēperatū
eſſe. Verū q̄uis pudētis & verecūdi animi eſſet, vel fal
ſa vituperatione grauari, me tamē monitore ſe poſt hac
tēperaturū p̄miſit. num igit̄ q̄ in amiciffimo, optimo,
ac doctiſſimo viro diſplicuit, id mihi i longe diſparib⁹
hominibus placebit? abſit hoc, neminē enī vnq̄ laude
dignū putabo, quē in cauſa etiam iuſtiſſima, minus mo
deſte rem ſuam videbo agere, minime vero omniū inſo
lētiffima illa poſcinumia, quæ nō niſi mēdicando victū
& veſtitum quaritant, publica q̄ ſuſtētantur eleemoſi
na. Sane nō ego quēpiam crudeliter damnaui, ſed ille,
qui fratris ſui detractorē homicidam eſſe, homicidam
vero partē in regno dei non habere aſſerit. ille inq̄, qui
molam aſinariam in collo nugonū ac rabularum ſuſpē
dendam, ac eos in maris p̄fundū demergēdos eſſe cen
ſet. verū Theologia inquit, & chriſtiana fidei defen
ſorē acerrimum, ſemiudeum appellaſti. ſed vniā ille

falsæ philo-
sophie cau-
sa.

mansueta & christiana potius dogmata, q̃ impiorū lu-
deorum execrandas blasphemias, ac viciosa verba am-
plexatus fuisset. christi nomē audio, christi vero præce-
pta nequaquā adimpleri video. nōne Apostolus maledi-
cos fideiū cōsortio depellit: nōne Sathanæ vt discāt nō
maledicere tradit: & q̃ plus est, tanq̃ indignis cœlorū
regnum adimit. qui igit iudeis nephādiora halucinā,
num christiano nomine dignus videri poterit: a fructi-
bus eorum, veritas ait, cognoscetis eos. q̃zuis epistolam
illam nō emiseric, nec ita scripserim, vt aliquādo in pu-
blicum exituram putarem. nollē enī quēpiam christia-
num scriptis meis offendere, longe minus famosorem
reddere, eum, q̃ oris vicio, priusq̃ fidei merito claresce-
re voluit. quē etiā si emēdare vellem, haud possem, nec
si possem magnope curarē. vtinam potius sancte & in-
nocēter vitam agere ppriam, q̃ alienam etiam iustissi-
me carpere detur. Cæterū quid nam in causa esse dice-
mus, q̃ nōnulli haud vulgaris existimationis viri, & q̃
in reliquis negociis nō penitus ineptiant, ita tamē non-
unq̃ excandescant, vt plane Timonianam illam ama-
rulētiā referant, ita plerūq̃ pueri sensibus existāt, vt
tanq̃ infantuli, Succino seu Corallio, amuleti gratia, in-
digere videant. Equidem nil aliud q̃ falso nominatā
scientiam, & inanem deceptionem, vt Apostolus inqt,
iuxta traditionem hominū, iuxta elemēta mūdi, & non
iuxta christum. q̃z nōnulli pfitentes, circa fidem aberrā-
runt, semp discentes, & nūq̃ ad veritatis cognitionem
puenire valētes. non q̃ artem vituperem, quæ vt Cice-
ro ait, sicut sobrie pcepta ingeniū acuere, ita & puerte-
re poterit, si multum tēporis, ac de verbis magis, q̃ de
rebus, deq̃ victoria magis q̃ de veritate sollicitum tene-
at. quod viciū, tam christianorū Theologi, q̃ gētilium

sapientes, ad modū prudētię cōtrariū esse putauerunt.
 Proinde dialectices cognitionē, & Theologis nō idignā,
 & doctissimo ac optimo cuiq; ornamēto esse existimo.
 dūmodo sincera, & nō deprauata tradat, dūmodo tpe
 & modo intra suos terminos coherceat, & nō cū litteris
 cōfundat sacris, quoniā nullū cōfortiū Christi & Belial.
 lucis & tenebrarū. verū nō parum multos inuenies, qui
 absq; deprauata illa cōcertatiōe, ac arguciarū fuligine,
 sanctissimā Theologiam cōsistere minime posse existi-
 mant. hinc est q; vetus testamentū a similib9 negligit;
 nouū q̄si Idiotis scriptū vilipendit, Apostolorū doctri-
 nā vix lectiōe digna putat. Hinc q; diuus Hieronym9
 tanq; grāmaticus cōtemnit, beatus Augustinus etiam
 num ignoratię damnat, quē dicaculi illi nec argumēta
 sua si in vitā reuerteret, intellecturū somniāt, non ppter
 rudem illam & insignē barbariem, sed quia instātiarū,
 relationū, ampliatiōnū, restrictiōnū, formalitatū, hec-
 ceitatū, quidditatū, & reliqua id genus portentosa voca-
 bula ignoraret. quicquid enim sylogismorū spinositate
 nō intorquet, id penit9 a Theologica eruditiōe alienū
 putāt. atqui Apostolo & diuo Hieronymo teste, sanctis-
 sima Theologia, dialecticis nō indiget involucris, quæ
 solum ambitiois sint cōmēta, & ideo sacris intermixta,
 vt sciētia cognitu difficilior putaret. quid igit mirum si
 tam inepte pleriq; viuāt, cū tam inepte philosophent;
 qd mirū, si a litigādi cōsuetudine eam cōtrahāt labem,
 vt inter oēs & in omnib9 superiores esse cōtēdāt. Quid
 deniq; mirū? si cū inprophanis gentiliū studiis cōfene-
 scant, minus christianā Theologiam, & rectę viuēdi nor-
 mam, tenere videant. Proinde Hēbreos & Mahume-
 tanos assidue legē suā manibus versare, & in illa medi-
 tando operam quotidianā insummere cernimus, apud

Dialectices
 cognitio dis-
 gna.

Nulla gē
 magis legē
 suā negligit
 q̄ christiana.

christianos vero nō defunt, q̄ Euāgelicæ doctrinæ bene multa, tanq̄ præstātiora, subtiliora, & vtiliora præferre soleāt. omnēq̄ Theologiæ vim in sola speculatiōe positā esse arbitrant̄, qua & superna recte cōsiderare, inferna vero prudēter gubernare, potissimū vero Hareticorū decipulis se obuiam ire posse iactitāt, tāq̄ Hussitana labes quotidie haud latius serpat, & magnā Bohemiæ & Morauix partē, nō sine Christiani noīs damno & ignominia late occupauerit. Hareticos igit̄ poti⁹ ad verā religionē cōuertere decebat, quā christianorū famā tam sordidis & viciosis verbis depeculari. vtinā minus quidā cōtemplarent̄, plus vero bene agēdo proficerent quādoquidē non verbis, sed operibus laus debet̄, & is maxime, ut Plato ait, audiēdus, cuius dictis facta cōueniūt. Nunc vero quādoq̄ adeo scēlīciter speculatiōi incumbūt, vt post multorū annorum cōtemplationē, post tercii cœli peragationē, sup̄ Donatū, vel Alexandrum Gallū, cōmentaria scribere haud pudeat. Non o Amici si quis persuasione ppria, doctrinæ opīniōnē induerit, aut Theologico noīe sibiipsi dignus videbitur, ideo & cōfestim mihi doctus, seu Theologus erit, quēadmodū nec s̄ctus, si s̄ctitatis opera min⁹ præstiterit. equidē magnū quid, & multa laude p̄sequendū cēseo, si qs ad tantæ eruditionis fastigiū aspirare, ad tam exoptatam metam puenire valeat, vt Theologica appellatiōe nō indignus habeat̄, quādoquidem nō vulgi opīniōe, nō æqualiū adulatione frigida, sed vigiliis, sudoribus, algore, inedia, immēsis deniq̄ ac infinitis laboribus, tam præclarū ac ingētis sapiētix nomen acquiri poterit. Si quidē præter grāmaticā litteras latinas, gr̄cas, & hæbreas callere necesse est. latinas, ne ob linguæ ruditatē Barbarus potius q̄ Theologus esse videat̄. Gr̄cas,

Latine littere
discende.
Græc.

quoniā sine illis, nec cyclica disciplina, nec Aristoteles
 ipse intelligi queat. vt interim quātū fidei nostræ pdesse
 valeāt pretereā. Hæbreas quia ī illis, & veteris & noui
 testamenti mysteria cuncta deliteant. dein Dialectica
 quoq; discat, verū sincera, & suis terminis circūscripta.
 Proinde si Theologo Rhetorica defuerit, haud intelli-
 go, quo pacto pplo christiano verba veritatis annūciare
 valeat, si saltē vt vulgus intelligat docere, & ita affectus
 mouere velit, vt obiter aculeus in hominū mētibus relin-
 quat. q̄ si idoctræ plebeculæ cōclusiōes, corrolaria, po-
 rismata, & reliqua dialecticæ incognita vocabula, nimis
 iactanter ostētare uelit, dormiat, seu penitus actio fri-
 gescat, necesse est. naturalis præterea ac transnaturalis,
 ad vnguē noscēda est philosophia. verū nō solū ea, quā
 Aristoteles diligētissime psequutus est, sed & diuinior
 illa, in qua sine cōtrouersia optimus Plato palmā obti-
 nuit, quē & Tullius philosophorū deū nominat, & diu⁹
 Augustinus ideo elegisse fateat, quoniā de vltimo hoīs
 fine, & de natura diuina, melius cæteris philosophis
 dixerit. vt interim dereliquis, tam nostris, q̄ græcis sileā
 Theologis, q̄ omnes vno ore fatent, Chriānæ religioni,
 maxime Platonica, cōuenire Theologiā. verū illa absq;
 q̄ttuor mathematicis disciplinis, Gæometria sc̄, Arith-
 metica, Musica, & Astronomia haud pfecte intelligi po-
 terit. q̄propter in Platonica scholæ vestibulo inscriptū
 fuisse, memoriæ pditū est, nemo huc gæometriæ expers
 ingrediat, igit & illæ discant. quo enī pacto quis absq;
 numeris Pythagoricis, seu Platoniciis lineis, animi ge-
 nerationē cognoscere posset? quēadmodū ex elementis,
 & linea recta, in circulū flexa cōstituat, & p quē modū
 ex eodem circulo duo pducti, quorū ex altero septem
 annexi circuli, naturæ animæ tribuant, Sed & qd Plato

Hebreæ.

Dialectica
discenda.

Rhetorica.

Philosofia.

Platonis
philosophia

In Timeo

In Parme-
nide.

de primo omniū ente, & ei⁹ summa simplicitate, ac vni-
tate sentiat, quēadmodūq; æquiuoce, quō vniuoce, ens
de entibus prediceſ, ſcire opepreciū eſt. Quid de eter-
nis & incorporalib⁹ ſubſtātiis, vtrū ex nō ente omnino
an ex ente aliquo modo, & aliquo mō nō ente pductæ
ſint. Quid de eſſentiarū incorporearū differentia, num
aliqua diſtinctio ſit, i ſubſtantiis ſeparatis præter intel-
lectū. Quid de formis, an formæ aliquæ ſint ſeparatæ,
an prori⁹ inſeparatæ, q; ſi ſeparatæ, vtrū p ſe ſubſtēt,
an in ſecūdis animi cōceptibus poſite ſint? num formæ
abstractæ ſint cōpoſitæ? Vtrum mūdus ingenitus atq;
æternus? vel genitus & fluxus? aut ſimul genitus, & in-
genitus, & æternus. Quot motuū genera, quid de pui-
dētia philoſopheſ, & an p ſe ſit, vel p accidens, de fato,
de libero arbitrio, & reliquis innūeris, vt ex multis ad
modū paucula delibem. quin & hoc ſcire refert, in qbus
Plato & Ariſtoteles diſſidere vident, quid apud Ariſto-
telem materia & forma. Quid apud Platonē magnū &
parū, & cur materiā, hoc aliquid appellarit, an prima
vel ſecūda ſubſtantia potior ſit, vtrū Ariſtoteles animā
mortalem eſſe voluerit nec ne. quibus rationibus Plato
immortalitatē pbet? quo pacto Entelechia, motui quo
per ſe anima mouetur cōueniat? quid vehiculū animæ
Plato appellarit? & an virtus atq; honeſtū, vel potius
cōtemplandi ſcientia vltimus hominū finis cenſeri de-
beat. hæc & cūcta reliqua, in quibus tanti viri ſeu con-
ueniant, ſeu diſcrepent, ſiue in rebus naturalibus, ſiue
diuinis, ſiue iis quæ ad mores, ſiue ad differendi ratio-
nem pti⁹ent, virū doctū, & Theologico nomine dignū
examuſſim ſcire decet. p inde hiſtoria quoq; Theologo
haud negligenda videt, quoniam illa & libri ſacri ſunt
referti, & res geſtæ ac temporū omniū ratio illius ſerie

In pbee-
done.

Diſſoria

recte explicant. præcipueq; is sapiens habetur, qui ex præteritis futurorū euētum, prudēter colligere, & gna- uiter præuidere nouit. Porro, si Theologus nec iure no- stro tam diuino q̃ humano peritus erit, non video quo pacto diuina scite, ac sancte gubernare, vel humana so- lenter, & legitime administrare valebit, nil igit̃ q̃ Theo- logica laurea se dignū arbitrat̃ ignoret, sed ita pruden- tia, eruditioē, vsu, experiētia excelleat, vt plane quēpiā exquisitæ sapiētiæ & doctrinæ virum referre videatur. Qualis olim fuit Io. Camerarius vangionū episcopus, Io. Picus Mirādulanus/Bohuslaus de Hassenstein/Io Keyferspergi⁹/Engelhardus Funck. Io Rays. Io Cuno, memoria quorū inter beatos ppetuo cōnumaretur. Ex viuētibus vero q̃lis est Reuerēdissimus Princeps Car- dinalis Gurcensis, Io. Fran. Mirandule dominus/ Her man⁹ comes de Neuenaar. Bernardus Adelmā/Iacob⁹ de Bānissis Decanus Tridētī⁹/Marquardus de Stein/ Sebastianus Sperantius hic Babenbergēsis, ille vero Brixinēsis Præpositus/ Bolfgangus de Tanberg Pata- niēsis/ Erhardus Truchses Eytauiēsis, Andreas Fuchs cum fratre suo Iacobo Babenbergēsis decanus/Io. de Staupitz Augustinensium vicarius/ Kilianus Leyb in Rebdorff Prior, doctrina trilinguis/Io. Macheyfen mi- norum prouincialis minister/ Gregorius Muffel Car- melitarū puincialis/ Melchior Pfintzing diui Sebaldi Georgius Beheym sancti Laurēti Nurenbergæ Præ- positus/ Erasmus Roterodamus/ Io. Speyserius/ Io. Eckius/ Paulus Phrygio/ Io. Oecolampadius/ Efficam- pianus/Io. Cocleus/ Thomas Murner minoritanus/ Vuenceflaus Linck/ Martinus Lueder Augustiniani/ omnes sacre Theologiæ doctores/Theodericus zobel Io. Questēbergius/Iacobus Vuimpfelingius/Georgi

Ius diuinū
& humanū.

us Reus Nurenbergæ, Georgius Reyst Friburgæ Cas-
 thusiani priores Vuolfgangus Volprecht Augustinen-
 sium Nurebergæ prior Io. Lang, Io. Fug & ii Augusti-
 niani Io. Casareus, Cōradus Pelicanus minoritanus/
 Benedictus Chelydonius Hieronymus Emser Mucia-
 nus Ruffus, Io. Bernerus Georgius Spalatinus Tho-
 mas Venatorius, Io. Hanerus. & qualis tu in primis
 existis doctissime mi Laurens, vt ex multis paucissi-
 mos recenseam, consultoq; præteream reliquos litera-
 riæ rei proceres, q sacris initiati nō sunt, moribus tamen
 ac vitæ probitate admodum excellant. super omnia
 vero Theologus viciis omnibus careat, ac virtutibus
 cunctis abundet, ne facta doctrinæ contraria esse de-
 præhendantur, quoniam non in verbo neq; lingua, sed
 opere & veritate laus omnis cōsistit, atqui non ex omni
 ligno mercurius exculpi poterit. verū haud ita sentio, q
 sine litteratura Ethnica christi doctrinā, mancā esse
 putem. absit hoc, nam sapiētia diuina, humanis nō in-
 diget inuētis, ideo & absq; Platone, ac Aristotele, etiam
 ad summū Theologiæ fastigiū viam patere certissime
 scio. & planiorē sane p quam ex nostris Hieronymus,
 Augustinus Ambrosius Hilarius, & reliqui innumeri,
 ex græcis Origenes, Basilius, Nazāzenus, Athanasius
 Cyrillus, ingressi sunt. nō reprehēdo si quis beati Tho-
 mæ, vel subtilis Scoti, reliqua deniq; cūctorum specu-
 lantium scripta, vel ad vnguē calluerit, verū sacras litte-
 ras cūctis gētiliū nugis, longe antepōndas esse duco.
 in illis itaq; ingeniū exerceant Scioli, & puerilibus Isa-
 gogarum cōmentatiōibus inuigilare nō defināt, dū mo-
 do pfectioribus, quos viderint excelsiora, digniora, ac
 meliora eligere, nō inuideant, sed potius æqui boniq;
 faciāt, si illos christi dei nostri euāgelicā doctrinā,

Sine gentili
 um litteratu-
 ra theologi
 enadere pos-
 sunt.

Dialecticę, vetus instrumētum Philicę, magni Pauli & Apostolorū dogmata Methaphisicę, priscorū deniq; Theologorū scripta logicę præferre cognouerint, vtpote quę pro supbia humilitatē, p contētionē & unanimi-
tatem, pro inuidia Charitatē, p cūctis demū viciis vir-
tutes cūctas amplecti doceant. Eristicam & spinosam Theologiam sibi retineāt, iis qui speculando cœlum cō-
tingerere nequeūt actiuam & euangelicam relinquāt. Consolatio
Quatu, vt ad te meus vertatur sermo, optime ac vene-
rande Capnion, potissimū instructus, omnes iniurias
ac cōtumelias, vt christianum decet masculo feras ani-
mo. quemadmodū enī qui cōtra æquitatem pximū su-
um ledit, vir bonus haud appellari meretur, ita, & vir
fortis minime erit, q res aduersas tolerare nequit, maxi-
me linguę rabiem, ac imperitorum voces profanas, in
primis itaq; regiū esse putato, male audire, præcipue
a palliatis illis medicabulis, & quę innata sua inuidia
seipso torquere solēt. siquidē nemo vnq; tam absolutę
fœlicitatis fuit, q malignātium dētes & calumnias eui-
tare valuerit, nec vlla ratione fieri poterit, vt viris ma-
gnis maledici desint. nam vt de pphetis & christo deo
nostro, tanq; maiori q rebus comparet humanis sileā,
nōne omnes viri boni ac virtute præditi, semp & vbicq;
psequutionem perpeffi sunt. & vt Ethnicos præteream,
quid Alexander præsul Alexādrinus, qui in cōcilio Nī-
ceno cōtra Arrium subscripsit, ab amulis ppeffus sit le-
gisti, qd Origenes, Cyrillus, Gregorius Nazanzenus,
Athanasius ab Arrianis, Basilus a valēte, Cyprianus
ab inuidis, Tertulianus a clericis, Chrysostomus a mu-
liere etiā pulsus est, Boecius a Theoderico interfectus,
diuus Hieronymus & Aurelius Augustinus, nuncq; im-
proborum caruere moribus, ergo igit generosissime

Reuchlyn tu ne cede malis sed cōtra audentior ito, deo
enī dignus es visus, in quo experiet quid pati posses.
liquidem nil tibi pdesset laudari ab illis, quibus place-
re peccatū est. si hominibus placerem Apostolus inqt,
chrī seruus nō essem. nulla maiori laude affici poteras,
q̃ tam improbe culpari. vsq; ad tps scriptū est sustine-
bit paties et postea redditio iocūdītatis. nil deerat qd
virtutū tuarū cumulo accedere posset, maximis honori-
bus functus eras, eam vitā exegeras quā optimus qsq;
etiam votis expetere deberet, in te natura omnes vires
suas cōtulerat, eruditione vbertim excellueras, litteris
latinis ornamēto fueras, grācas ferme primus germa-
niæ intuleras, Hæbreas nō absq; singulari industria, &
ingēti admiratiōe didiceras, fœlicissimi igenii tui q̃ plu-
rima, sed non vulgaria monimenta reliqueras, tam nu-
merosis igit artibus, ac supra captū cogitatiōis ardu-
is, cursum cōpleueras, ac solū hoc deerat, vt aduersitate
aliq̃ insigni, animi tui magnitudo pbaret, ac tanq̃ au-
rū igni examinaret. en occasio tibi oblata est ægregia,
q̃ fortitudinis, cōstātia, ac pbitatis tue, specimē singulare
præbere posses. illā igit benigne amplectere, ac aqua
nimis & patiēter aduersitates tuas sustine, maxime ve-
ro linguæ violentiā, ac verborū temeritatē, quæ nil ali-
ud q̃ scelerati animi idicia & testimōia existūt. Siqui-
dē insimulari quis innocēs potest, reuinci nisi nocēs nō
potest. magnumq; exemplū nisi mala fortuna nō inue-
nit. ac solum eum quē diligit deus corripit, & castigat
omnem filium quem recipit, nisi certares minime coro-
nam reportares, quis enī sanctorū sine tribulatione coro-
natus est? aut qs vnq̃ tam absolutē fœlicitatis extitit (si
tamē fœlicitas aliq̃ reb⁹ humanis inesse potest) vt vitā
sine miseria, calamitatibus, erumnis, aut saltem aduers

fitatibus quibusdā exegerit: q̄ si quā indigna & nephā
da ego quoq; ab æmulis ptulerim, recēdere deberē, ante
diē clauso cōponet vesp olimpo. verū diuina benigni
tas, me huculq; ab inimicorum insidiis tutum reddidit,
ac ex ore leonis & draconis animā meam cū iam mini
mo minus interiret q̄ sepissime eripuit, laudabilis vero
tolerātia, qua ferme obcallui, & qua nil in hominibus
prestantius aut commodius reperiri poterit, omnes ad
uersitates æquanimiter ferre docuit. pariter & tu exupe
rantissime Reuchlyn, sup̄ dominū curam tuam iacta,
& ipse te enutriet, ac causam tuā discernet. nemo enī qui
domino credidit derelictus est, & nemo qui in eum spe
rauit cōfusus est, q̄ nisi tecū fuisset tot aduersitatib⁹ resi
stere minime potuisses, sed patiētiā Iob audiuiſti, & fi
nē domini cōspexiſti, q̄ est benediēt⁹ i secula. Proinde
qd Zoilis nostris, ob tam impudētem et multifariā ver
bigerationē imprecemur, num superiorū & inferiorum
gratiam malam? num vt species mortuorum, & quicqd
manium ac laruarum vbiq; est, semp̄ obuias habeant?
omnia noctiū occurſacula, omnia buſtorum formida
mina, omnia ſepulchrorum (vt ille ait) terriculamenta,
num haud tolerandā ſcēminei ſexus indignationem?
num magni dei, num pphetarū maledictiones vniuer
ſas? num eorum inſtar, vt erubescant, & in æternum in
gemiscāt? minime gētium, abſit enī vt & nos sub chřiani
nominis pretextu, Iudaizare, aut veteratorū quorundā
pfectiſſimi diſcipuli eſſe videamur. ſed qd precemur?
ſcilicet vt cōuertant⁹ & viuant, ſaniorē mentē induāt,
iram comprimant, linguā & affectus refrenare diſcant,
meliores laceſſere haud pergāt, maliciā, arrogātiā,
inuidiā, cū reliquis viciis cūctis longe arceant, igno
rantiam deponāt, animum optimis diſciplinis excolāt,

Concluſio.

Euangelicæ veritati sedulo inhereāt, Paulinæ & priscorum Theologorū doctrinæ rectam operam impendāt, a Sophistica garrulitate desināt, verbis & operibus legitime philosophari asuescāt, maledicere & malefacere penitus dediscāt, deniq; omnē maliciam abiiciāt, virtutemq; adeo amplectētur, vt eam sanctitatē & innocentiam, quā verbis, moribus, victu & vestitu, coram hominibus referre vidētur, etiā in cōspectu altissimi, plane operibus, & re ipsa præstare valeāt. Cæterum ne iam epistola fabulam ipsam prolixitate sua exuperet, ad te mi Laurens noster redeat sermo. ego cum animi laxandi gratia Luciani Piscatorem plegissem, ac is pbelle nostri Capniōis negotio cōuenire videret, precium operi haud defuturum putari, si eum in latinam linguam cōuertissem. Cum vero conatus inter tot negocia, vtcūq; successisset, potissimū tibi, nasutissimi hominis sales dicaui, Cum quia vetus amicitia, olim Romæ cōtracta, cum magno tibi intercedit Reuchlyno. cuius doluisti sepe dolore. tum quia officiis, & amoris tuo, studiorum meorū partem haud tenuem deberi existimē, Equidē natura rerum parens, cum vires suas experiri, ac quid efficere posset. in te vno ostēdere vellet, præter ingenii foelicitatem, & eruditiois copiam, ea te donauit humanitate, ea ornauit comitate, vt nil tibi esset iucundius, nil exoptabilius, q̃ si ea, quæ sub mercede & multis didiceras sudoribus, amicos tuos gratis docere posses. hinc est, q̃ haud parum multa, quæ antea ignorabam tam in Astronomia & Mathematicis disciplinis, q̃ secretiori philosophia (nō de supsticiosa sed facta loquor) arte medēdi, ac marcialiū tormētorum vsu a te pceperim. siqdem, haud secus belli q̃ pacis; artes egregie calles. vtpote qui. vi. Alexandri machinæ quondā præfect⁹

fueris. sed utinā cum tam innumerata doctrina sis præ-
 ditus, ut nil te, siue in diuinis, siue humanis litteris sua-
 giat, longa rerū experientia admodum exceleas, Græ-
 ca & latina facundia ita polleas, ut nemo tibi ætate no-
 stra præferri possit, plus cōmuni studiosorū utilitati cō-
 sulere, magis posteritatis curā gerere velis, quoadmodū
 in literario delitescere ocio, ac tibi ipsi potius viuere, q̃
 instar Bilibaldi nescio cuius Criticorum subire censurā,
 tutius arbitraris. Sed utrum id laudabilius, nō præsen-
 tis est discussionis. Proinde optime Laurens, nugacissi-
 mi Luciani, nō penitus nugaces, suscipe nugas, ac eum
 cum genio indulgere, ac frontem exporrigere volueris,
 in manus sumes, siquidem & si, lepore, iocis, ac salibus,
 vndiq; sit refertus. vafer tamē vicia tangit, & admissus
 circum præcordia ludit. Vale sc̃elix mi suauissime ac or-
 natissime Laurens, ac Capnionem nostrum, & me ama-
 re non desinas, Salutat te Stabius noster qui a Casare
 reuersus inchoato operi feruenter incumbit. Ex Aedi-
 bus nostris tertio kalendas Septēbris, Anno redēptio-
 nis nostræ, M. D. XVII.

Quintus

τῶν γὰρ ὑβριζόντων ἡ θρασύτης κόλασις.

¶ LVCIANI PISCATOR SEV
REVIVISCENTES,

Socrates.

Niice, iniice lapides crebros execrandum in
hunc, piice glebas, adice testas, percutite fusti-
bus calumniatorem, vide sis ne effugiat, &
tu Plato, iacta, & tu Chrysippe, tu quoque, agi-
te, omnes pariter in illū obarmemur,
Pera ut reddat opem perā baculusque bacillo,
Siquidem communis est hostis, nec quispiam e nobis
existit quem non iniuria affecerit, tu vero o Diogenes,
si unquam alias, precipue nunc baculo utere, non desinas,
dignas conuiciator penas luat, quid hoc rei est? nūquid
Aristippe defessi estis? atqui minime oportebat,
Este Cati, atque acris nemo non immemor iræ,
Aristoteles, accelera, quin propius accede, bene habet
capta est fera, deprehensus ne es scelerate? porro confe-
ssim intelliges quos nam viros maledictis tuis laceffe-
ris, verum quale nam fatum ipsum manebit? siquidem
varium quoddam mortis excogitabimus genus, crude-
litate cuius omnes exaciari valeamus, etenim æquū est,
septies eum singulis nobis morte poenas expendere,
PLATO mihi quidem per Iouem erutis oculis, absci-
saque lingua, cruci suffigendus videtur, prius tamē flagris
cesus, Tibi vero Empedocles quid? EMPEDOCLES
in Ethnæ crateras precipitandus, ut meliores conuiciis
incessandos haud esse addiscat, PLATO quinimmo
optimum esset, si Penthei vel Orphei instar inter pe-
tras dilaniatus inueniretur, ita ut particulā unusquisque
digrediens secum auferre posset LVCIANVS minime
verum mihi parcatis obsecro SOCRATES arctius
astringe amplius non dimitteris num quid Homerus
dicat vides,

Non est tuta fides hominum generiq; leonum
LVCIA. atqui & ego quoq; per Homerū vos oro, forsi-
tan enī illius reueremini carmina, meq; versus cōnectō-
tem haud spernetis

Me viuū capite haud hominē prauū, hec quoq; dona
Suscipite, æsq; aurum quæ curant & sapiētes.

PLATO verum neq; nobis aduersum te HomERICA
deerit respōsio, audi igitur,

Nec mihi mēte fugam tu persuadere valebis,

Postq; te teneo, & licet aurea verba loquaris.

LVCIA. Hei malorū, siquidem spes maxima Home-
rus, nos frustratur, ad Euripidem igit mihi cōfugiendū
erit, siquidem ille me forsitan saluabit

Ne supplicem interficite, haud fas occidere est.

PLATO Atqui nunquid & hæc sunt Euripidis?

Scelesti qui patrarunt mala decet pati.

LVCIA Igitur iuxta verba hæc me interficietis?

PLATO Recte per Iouem, inquit enī ille idem, Effre-
nioris & ex legis demētis extremū infelicitas occupat.

LVCIA Proinde quoniā omnino me interficere decre-
uistis, nullumq; mihi restet effugium, Agite, saltem hoc
mihi indicate, qui nam estis, quæue tam intoleranda a
nobis ppeffi sitis, vt tam intoleranter irascamini, ac me
mortis causā cepitis, PLATO qbus nos affeceris cōtu-
meliis, a teipso sceleratissime pquire, bellulisq; illis tuis
sermōibus, in qbus philosophiā ipsam, cōuiciis laceffi-
uisti, erga nosq; iniurius fuisti, cū tanq; ex cōciliabulis
viros sapientes preconio diuulgares, & qd̄ maximum
est, liberos, q̄propter indignatione moti, ppter te emer-
simus, ac tātis per inferos dereliquimus, Chrysippus iste,
ac Epicurus, Ego quoq; Plato, & Aristoteles ille, silen-
q; hic Pythagoras, Nec nō Diogenes, oēs deniq; quos

D.

sermonibus tuis infamasti LVCIA respiraui, siquidē
nō me interficietis, si intellexeritis qualis nam ego erga
vos exiterim, q̄propter lapides abiicite, quin potius
reseruate nam cōtra meritos vsui erūt PLATO nuga-
ris, te etenī hodie perire necesse est, iamq; adeo ob per-
petrata scelera, lapideum indues amictum LVCI atq;
virī optimi, quem solū ex omnibus laudare oportebat,
familiarem vestrū, beniuolum, & cōuenientē, qn si plo-
qui molestū nō est, studiorum vestrorū procuratorē, vt
intelligatis, interficietis, si me occideritis, qui tot ppter
vos labores exandauī, videte igit ne instar philosopho-
rum qui nunc sunt agatis, vt ingrati, iracundi, ac perfidi
erga virū beneficū videamini PLATO proh impudē-
tiam, nūquid tibi ob cōuicia gratias debemus? vere hic
cum mancipiis sibi rem esse existimat. quādoquidē ob
tantas iniurias, verborūq; debachationē, beneficia no-
bis enumerare conat̄ LVCIA vbi nam ego, vel quādo
vos iniuria affeci, qui semp philosophiam admiratus,
ac vosip̄sos summis extuli laudibus, cum sermonibus
quoq; a vobis derelictis assidue cōuersatus sum, quin
& hæc ipsa quæ ploquor, vnde quā a vobis accepi, ac
instar apiculæ decerpēs, hominibus ostēdo? at illi lau-
dant, ac vniuscuiusq; florē, vnde, a quo, & quēadmodū
collegerim agnoscūt, meq; oratione ob florigeram hanc
messē cōmendant. sed veri⁹ vosip̄sos, ac prata vestra
amenissima, qui tam varia & versicoloria pduxistis ex-
tollunt, quæ si quis recte secernere, cōnectere, ac cōcine-
nare nouerit, ita vt minime alterū ab altero discrepet,
nūquid cum tam egregie quis a vobis affectus fuerit,
obloqui conabitur, viris benefactoribus, quorū gratia
existimatiōis alicuius esse reputat? ni eiūs dē sit naturæ
cuius & Thamyris vel Euritus, ita vt vel mūsas, a qbus

canendi normã accepit, canēdo, vel Apollinem iacula-
tionis præceptorem, iaculādo, prouocare audeat PLA,
verum generose, hæc omnia Rhetorū more, ac maxime
rebus cōtraria ptulisti. siquidē pteruiorē tuam ostēdūt
audaciā, manifestāq; præ se ferūt iniusticiam, ac ingra-
titudinem, si cum a nobis, vt ipse fateris, iacula accepis,
ea cōtra nos iaculatus es, hunc vnum scopum obseruās,
vt nos omnes cōuiciis lacefferes. talem siquidē a te cōse-
quimur gratiam, quoniam prata illa florida tibi refera-
uimus, nec vt decerpēs, sinuq; repleta discederes inhī-
buimus, ideo maxime ob hanc noxam mori dignus es
LVCIA videte, ire aures præbetis, & quæ iusta sunt
minime cōsideratis, ego vero me nunq̃ in Platonis, vel
Chrysippi, seu Aristotelis, aut reliquorū vestri ordinis
irā incidere posse existimaſsem, sed lōge ab illis mihi
distare videmini, verū o admirādi, ne indemnātū, cau-
saq; nō cognita me interficiatis. q̃uis & id vos deceat,
ne vehemētia, ac manifesta violētia grassari videami-
ni, iure sc̃z, cōtrouersias dissoluere, ratiōes dantes parit̃
& accipiētes, iudicem eligere, meq; vel vna omnes accu-
sare, aut qui omniū vice id agat eligere, Ego vero obie-
ctis respōdere sum paratus, & si aliq̃ in re iniurius esse
cōuictus fuero, ac ita de me statuerit iudiciū, merita ex-
pendā supplicia, vosq; violētum nil ppetrabitis. si vero
crimina diluere videbor, ac insons & ab omni culpa ali-
enus esse inueniar, me iudices dimittēt, vos vero i eos q
vos deceperūt, ac cōtra nos instigarūt iram cōuertetis
PLATO hoc illud est, equum in campum vt iudices
eludere queas, educere conaris. siquidē te Rhetorē, &
causidicum vehemētem. in orationibusq; admodū calli-
dum esse dicūt. Proinde quē nam iudicem fieri cupis?
quē muneribus vt pro te sentētiā ferat (qualia iniusta

multa perpetrare cōsueuistis) corrumpere haud valeas.
 LVCIA cōfidite, huius enī rei gratia, nullum arbitriū
 suspectum, vel ancipitem, seu qui p me iniuste calculū
 ferat, mihi euenire desydero. & vt certius id cognoscere
 possitis, Ego philosophiam ipsam vna vobiscū iudicē
 eligo PLATO at quisnam accusabit si nos iudicaueri-
 mus? LVCIA vosmetipsi accusate & iudicate, neq; enī
 illud timeo quoniā tam iusta antecello causa, tamq; lu-
 culēter & abunde me respōsurum cōfido PLATO qd
 faciemus o Pythagora & Socrates? nam vir iste quoniā
 iudicio experiri dignum ducit, haud absurde puocare
 videtur SOCRA TES quid vero aliud q̃ vt ad iudi-
 cium pgamus, assumptaq; philosophia, quid nam res-
 pōsurus sit audiamus. nam absq; cognitione quid co-
 nari, nō ad nos, sed potius ad viros quosdam iracūdos,
 & qui iusticiam in manibus sitam cōtinent, spectare vi-
 detur. prābebimus enī occasionē obloqui volētibus, si
 virum lapidabimus, nec pro se respōdere pmitteremus,
 & hec nosmetipsi iusticiæ valedicētes, pinde qd Anito
 & Melito accusatorib⁹ meis, vel qui me tum damnarūt
 iudicibus, respondebo, si hic inauditus occubuerit, &
 aquæ omnino compos nō fuerit? PLATO recte o So-
 crates admones, ad philosophiā igitur pgamus, & illa
 quidē diiudicet, nos uero quicquid statuerit amplecte-
 mur LVCIA Euge viri sapiētissimi, meliora hec & ius-
 tiora, lapides vero vt dicebā seruate, siquidē paulopost
 in iudicio indigebitis. verū vbi nam philosophiā quis
 inueniet? vbi enī habitet non noui, q̃uis longo circum-
 errauerim tēpore, domū ut eam cōuenire possem que-
 rens, inde in quosdā, uilib⁹ amictos uestibus, barbasq;
 pmissas gestātibus incidi, qui cum ad eandē se pergere
 assererēt, eos scire existimās, interrogauī. at illi, quoniā

Oratores
 ad aque mē-
 suram pora-
 bant.

me longe plus ignari essent, ne de ignorantia redargui possent, uel omnino nil respondebant, uel ianuam aliam pro alia ostendebant. ego uero in hunc usque diem, domum repire haud quui. Sepius uero ipse suspicans, uel ductore quopiam, ad quasdam ianuas pueni certissime tum inuenisse sperans, a multitudine ingredientium & egredientium coniecturam sumens, qui omnes seueritatem quandam pre se ferebant, forma erant decora, uultu uero meditabundi. hosce insequutus, & ipse quoque sum ingressus. ibi uiraginem conspexi quandam, non incuriose, sordide, vel incoccinne excultam, uerum quod primum deprehendi, eam pendulos cincinnos minime ornando negligere, uestitusque cultum studiose affectare. & quis tam exquisitis mundiciis ornata esset, cultum tamen decoris gratia dissimulare nitebatur. apparebat & fucus quidam, lenociniūque, & uerba perque meretricia. ab amatoribus uero laudata, admodum gaudebat, & si quis aliquid dedisset, auidē suscipiebat. opulētiore quoque iuxta se locabat, amatores autē inopes nec aspicere dignabatur. Sepius quoque cum se casu denudasset, torques aureas, anguillis crassiores conspiciebam. hec cum uidissem, cōfestim ad pedes sum cōuersus, oppido quod miseratione cōmotus, ob incoelices illos non naribus, sed barbis ad illam pertractos, ac Ixionis instar, per Iunone Idolo congregiētes PLA. hec quidem recte dixisti, non enim manifestum nec cunctis notum est hostium, atqui haud necesse erit ad illius accedere domum hic enim in Ceramico ipsam opperiemur, illa uero. iam adierit, ex Achademia reuētes, ut etiā in Pœcilo obambulet, id enim quotidie facere cōsueuit. quin potius iam presto est. uides ne ex effigie decorē, māsuetudinem ex aspectu, ipsam uero cogitandam placide incedere? LVCIAN multas effigie, incesu, & uestitu

Ceramicus
locus Atticenis ubi qui in bello ceciderant sepeliebantur.

Et uarietate
picturarum pœcil' dicitur porticus nam ibi bella uaria quae Athenienses aduersus hostes gesserant depicta erant meminit Pausanias.

similes video, atqui inter has omnes solū vna vera est
philosophia PLATO recte loqueris, verū quæ nā sit
cū solū loqui cœperit ostēdet PHILOSOPHIA Pape
cur Plato, Chrysippus quoq;, & Aristoteles, nec nō reliq;
omnes, ipsa mea disciplinarum capita apud superos?
Cur rursus in vitam? ecq; vos ex inferis leſit, iracūdis si
miles estis. quis nā hic existit? quē cōprehēsum ducitis?
nūquid fur est? seu homicida? vel sacrilegus? PLATO
ita p Iouem o philosophia, & omniū sacrilegorū inqui
natissimus, q te sanctissimā maledictis incessere cona
tus est, pariterq; nos omnes, quotquot abs te quippiā
didicimus, ac posteris vtēdum dereliquimus PHILO,
itaq; maledicēte quopiā indignamini? cum ſciatis quæ
nam ego a comœdia in Dionysiis audire soleo, attamē
ipsam amicam esse duco, neq; in ius voco, seu accedens
īncuso, verū cōueniētia, & festo cōgruētia ludere pmit
to. noui enim q; nil ob ſcommata redditur deterius, sed
ecōtra quodcūq; bonū existit, tanq; aurum cum erutum
īnciditur, clarius relucet, sitq; splēdidius. at vos nescio
quēadmodū iracundia, ac indignatiōi accēsi estis? pin
de cur eum strangularis? PLATO vnum hunc postu
lantes diem, cōtra illum emerſimus, vt ob cōmissa male
facta dignas pſoluat pœnas. Fama etenī cognouimus
qualia cōtra nos in vulgus sparserit. PHILO igit eum
īndemnatum ac inauditū interficietis? atqui dicere qd
velle videt PLATO minime, verū negociū omne tibi
cōmitteremus, vt cognita causa quicqd viſum fuerit statu
as, PHILO, Quid tu ais? LVCIA, hoc idem o Hera
philosophia, quādoquidē sola veritatem inuenire potis
es, vix enī multis obtinui præcibus, vt tibi causa dele
garet PLATO nunc o execrāde, ipsam dominā appel
las, pauloante vero rem esse turpissimā philosophiam

asserebas, cū in tāto theatro, etiā p duobus obulis unū
quēq; singulatim venalē pponeres, meministi ne sermo
num? PHILO, atq; videte nenō philosophiā iste, verū
præstigiatores viros, sub vestri nominis obtentu multa
ac fœdā cōmittētes maledictis infectatus sit LVCIA,
Quā primū cognosces si saltem respōdentem audire ve
lis. tantūmodo ad Arium abeamus pagum, seu potius
in arcem ipsam, vt tanq; ex specula cuncta pariter quæ
in vrbe sunt manifeste pateāt, PHILO, at vos o amice
in Pœcilo tantisp; deambuletis porticu. adero etenim q̃
primū diiudicatum fuerit LVCIA Quæ nam o philo
sophia hæ sunt? nam & ipse admodū ornatae esse vidē
tur PHILO virilis hæc virtus ipsa, illa vero modestia,
penes quā iusticia, at antesignana disciplina, dubio ve
ro colore, & vix apparens illa, veritas est LVCIA non
video quā nam dicis PHILO nōne inornatā illam cer
nis, nudā inq; subterfugientē semp ac subterlabētem?
LVCIA vix nūc tandem cerno. verū cur & non has du
cis? vt penitus repleatur cōfessus. siquidē veritatem, &
patrociniū ad iudiciū pariter ascēdere volo PHILO.
recte p louem, sequimini igiŕ & vos. nō enī difficile erit
vnicum iudicare iudiciū. præcipue cum de nostris ageŕ
VERITAS abite vos. nil enī mea refert ea audire,
quæ pridem qualia sint noui LVCIA verum o veritas,
vt iudicio adsis, ac singula diligēter exquiras, maxime
nostra interest PHILO, nūquid famulicium hoc, mihi
admodum beniuolū deducam? LVCIA ualde quidē
& quēcunq; uolueris PHILO Sequimini o ingenuitas
loquēdiq; libertas, ut miserum hunc homuncionē ama
torem nostrū, ac nullo prætextu iusto periclitantem, sal
uare possimus. at tu Elenche illic remane, LVCIAN,
minime o Hera, quin ille quoq; ueniat, & si quis alius.

Locus abbe
nis vbi Ore
stes causam
dixit vbi q̃
ad rē pu. spe
ctabāt senes
rissime admi
nistrabatur.

haud enī cum fortuitis necesse est me depugnare feris,
 verū cum arrogantibus difficillimēq; redargutionis ho-
 minibus, & qui semp effugia quedam inueniant, ita vt
 necessarius sit Elenchus, PHILO, igit & admodū ne-
 cessari9, meli9 si & demōstrationē tecū assumes VERI
 Sequimini omnes, quādoquidē ad iudiciū necessarij vi-
 demini. ARISTOTELIS Cernis ne o Philosophia?
 quēadmodum ppter nos veritati sublāditur PHILO,
 nunqd o Plato, Chrysippe, & Aristoteles, veremini ne
 sui causa cum ueritas sit mentia? PLATO, nō hoc, sed
 admodū callidus est, & blādīculus, ita ut illi psuadere
 posset. PHILO, Cōfidite, nil iniqui, cū iusticia hec ad-
 sit fieri poterit. abeamus igit, uerū dic mihi tu, qd tibi
 nomē est? LVCIA mihi, Parrisiades, Alethionis Elen-
 xiclei. PHILO, Patria uero quæ nam? LVCIAN. Sy-
 ria o Philosophia, iuxta Euphratem. Sed quid hoc est?
 noui enī quosdā ex his meis aduersariis, non minus q̃
 ego sim barbaros genere, moribus uero, & disciplina,
 non Solenses, uel Cyprios, seu Babylonios, aut Stagiri-
 tas. Siquidē quātū ad te prinet, nil refert, si quis uoce sit
 barbarus, dūmodo iuste ac recte sentire uideat. PHI-
 LOSO, bene dicis. uerū & hoc quero, quā nam artem
 nosti? quoniā & id scire decet. LVCIA, arrogātiæ sum
 osor, & uersuciæ osor, & mēdaci osor, & insolētiæ osor,
 omnesq; eiusmodi coingnatorū hoīm odi species, sunt
 enī ut nosti perq; multæ. PHILO, Hercules, odii pla-
 nam exerces artem. LVCIA, recte dicis. cernis etenim
 quibus nam odio sim, & quēadmodū ppter eam peri-
 clitor. uerū & cōtrariam admodū pbe noui artem. eam
 inquā quæ ab amare exordiū sumit, sum enī ueritatis
 amator, & honesti amator, & sinceritatis amator ac oīm
 quæ ad amare spectare uidētur, uerum pauci admodū

Audet lo-
 quutor veri-
 dici gloriosi
 redargutorū
 filius,

hac arte sunt digni. Qui uero ex aduerso sunt cōstituti,
ac odio magis familiares infiniti, periclitor igit̃ illā qdē
ob segniciem iam dediscere, hāc uero etiā nimīū callere
PHILO, atq̃ haud oportebat. eiusdē enī ferūt esse & il-
la, & ista, ita ut indiuisibilis sit ars. vnica etenī est, q̃uis
binx esse videantur. LVCIA, melius tu hec o Philoso-
phia nosti, meum uero ita se habet, ut prauos odio ha-
bere, bonos aut̃ laudare & amare cōsueuerim PHILO.
Age, quo oportebat iam deuenimus. hic in Mineruæ
iudicabim⁹ vestibulo. Heus sacerdos, dispone sedilia.
nos interim deā adorabimus. LVCIA, obsecro Pallas,
cōtra arrogātes mihi auxiliū ferto, ac recordare, quāta
ipsorū piuitia quotidie audis. sola enī tanq̃ speculatrix
quæ ppetrāt uides, nūc tēpus illos vlscēdi adest. si ue-
ro me victū cernes, nigrosq̃ supare, tuū adiice calculū,
meq̃ saluato, PHILO, Agite iam cōsedimus. vestras
parati audire querelas. vos uero ex omnibus quēpiam
eligatis, q̃ egregie accusare, ac redarguere nouerit. quā-
doquidē impossibīle est vos omnes pariter loqui. Tu
aut̃ Parrisiades dehinc respondebis, REVIVISCEN,
Quis igit̃ e nobis, ut potissimū hanc agat causam ido-
neus erit? tua o Plato excellēs prudētia est admiranda,
eloquētia uero redundās, & Attico lepore referta, flexa-
nima, & venusta, cognitio aut̃, ac diligētia, nec nō tem-
pestiua demōstrationū inductio, hec omnia copiose ti-
bi adsunt, quapropter accusationē suscipe, & p cunctis
quæ digna sunt eloquere, ac omniū illorū nūc reminisca-
ris, & in hoc vnū cōfer, si quid aduersus Gorgiam, aut
Polū, seu Prodicū, vel Hippiam a te dictū est, vehemē-
tior hic existit. expedi igit̃ ironias, & sales, copiosasq̃
illas & iocūdas comitares. quin si videbitur, nōnunq̃
exuperes, ut magnus Iupiter alatum impellat currum,
ac indignatiōe moneat, ni ille debitas expēdat pœnas

PLATO, minime, sed vehemētiore quēdam eligam⁹,
Diogenē hūc, vel **Antisthenē**, aut **Cratetē**, seu te **Chry-**
sippe, nō enī elegātix ppolitix in præsenti, nec cōscribē
di acrimoniæ est tēpus, sed redargutiōis cuiusdā, ac iu-
dicialis exercitatiōis. **Rhetor enī est Parrisiades.** **DIO-**
GENES, pinde ego ipse accusabo. nō enī sermonibus
nimiū lōgis opus esse arbitror. accedit qđ prę cūctis re-
liquis iniuria sim affectus, pauloante pręcio duorum
obulorum, pręconis voce venalis expositus, **PLATO**,
Diogenes o Philosophia, pro cūctis loquēdi puinciam
subibit. verū o generose memineris, te accusatiōe ista
nō solū rem tuā sed cōmunē agere. si enī inuicem in qui-
busdam discrepamus, tu id nūc minime scruteris, nec
quis rectius sentiat ingrere curabis, sed ob hoc solum,
quoniā **Philosophia** ipsa iniuria sit affecta, ac male in
Parrisiadis audierit sermonibus, indigneris. opiniōes
vero, in qbus dissidere videmur, omitte, pro ea re quæ
omnibus cōmunis est digladiare. vide sis, te solū prę-
posuimus, ac nūc in te cūcta nostra periclitātur, vt vel
maximē sincera videant, vel talia, qualia ille designa-
uit esse credantur. **DIOGE**, Cōfidite, nihil prætēmit-
temus. p omnib⁹ verba faciā. pinde, & si **Philosophia**
sermonibus cōmota, natura enī mansueta ac mitis est,
ipsū absoluerē statuerit, nō tamē mea deerūt, illi enī,
quod baculos haud frustra geramus ostēdam **PHILO**
minime hoc, verū potius sermone. satius enī lingua, qđ
ligno, rem agere. ne igit cūcteris, iā enī effusa est aqua,
cōciliumq; in te oculos cōiecit. **LVCIA**, at reliqui quoq;
o **Philosophia** cōsideāt, ac vobiscū diiudicēt. **Diogenes**
vero solus accuset. **PHILO**, verū nūqd vereris ne cōtra
te calculū ferāt? **LVCIA**, minime. plures enī superare
volo. **PHILO**, generosa hec tua, desedete igit. tu vero
Diogenes loquere. **DIOGE**, Quales nam circa vitam

Dorologiū

o Philosophia, viri extiterimus, tute optime nosti, ver-
bisq; minime indiget. nam vt de me sileam, quis nam
ignorat quāta bona Pythagoras iste, & Plato, & Aristo-
teles, & Chrysippus, reliq; deniq; in vitę humane vsum
cōtulerint? verū qbus nam cōtumeliis, quāuis tales exti-
terimus, scelestissimus hic Parrisiades nos lacefferit, iā
dicere pergam. Cum enī Rhetor vt aiunt fuisset, dereli-
cto foro ac illius existimatiōe, quicquid vehemētiā ac
oratorii vigoris cōsequutus est, vniuerso illo cōtra nos
se instruens, nō desinit maledictis insectari, prestigiato-
res ac deceptores sub i-de vocās, multitudinēq; vt nos de-
rideat & cōtemnat, tanq; nulli9 simus momēti psuadet.
quinimmo multorū iam odium nō in nos solū, sed cōtra
te quoq; o philosophia suscitauit, potissima etiam tua,
mēdacia ac nugas appellās, & quæ nos edocuiisti sub-
fannatiōe, incessens, ita vt a spectatori9 laudet, ac nō
vulgariter illi applaudeat, nos vero intolerādis afficia-
mur iniuriis. vulgus siquidē eiuscē vt plurimū est natu-
ræ, vt cū res cauillatiōe ac maledicētia agat, gaudeat.
præcipue cū ea que absolutissima esse vident, mordicus
arripiūtur. quēadmodū olim gaudebat, cū Aristopha-
nes, & Eupolis, irrisiōis gratia, Socratē hūc, in scēnam
introducerēt, Comœdialq; absurdas quasdā de illo cō-
mentarētur. Et illi quidē cōtra virū vnū talia sunt ausi,
ac in dionysiis, cum id facere cōcessum esset, Scommā-
taq; pars quedā festiuitatis viderētur, forsitanq; deus,
cū lepidus quispiā esset, delectaret. at iste deliberate,
ac multo studio instructus, in optimos quosq; inuect9
est. librū enī ingētem blasphemiiis quibusdam refertū
cōscripsit, magnaq; voce Platoni, Pythagorę, Aristoteli
huic, Chrysippo illi, mihi, omnib9 deniq; maledicit, cū
id nec festiuitas pmittat, nec priuatim aliq; in re a nobis
lesus fuerit. parcendum enim sibi foret, si talia iniuriam

repellēdo, nō inferēdo ageret. & qđ omniū grauissimū
 existit, sub tui nominis pretexto, talia o philosophia fa-
 cere audet. nec nō eodem conatu, dialogo familiari nos-
 tro auxiliatore & mimo cōtra nos utit̃. quetiā Menip-
 po viro nobis amico p̃suasit, vt q̃ plurimū in comicis il-
 lis cauillis sibi assistat, qui solus nō adest, neq; nobiscū
 p̃dita societate, accusat. p̃ quibus omnibus p̃cenas lue-
 re est dignus. Quid enī cōtra hec dicere posset? cū ex-
 ctissima quoq; coram tot testibus carpere ausus fuit. in
 quorum utilitatē hoc quoq; redūdabit, si ipsum p̃cena
 affectū spectauerint. nemo enī de hinc philosophiam
 tam facile cōtemnere audebit. p̃inde in hac re quietem
 agere, & iniuriantē tolerare, nō modestiæ sed extremæ
 ignauitiæ & amentitiæ indicium cēsendū esset. Caterū po-
 strema cui nā ferēda sunt? Siquidē nos tanq̃ mancipia
 in venaliciū deducēs, ac p̃reconis vt aiunt, voce diuēdi-
 dit, nōnullos p̃reco ingēti, quosdā mina Attica, me vero
 scelestissimus ille, obulis duobus, ita vt circūstantibus
 risum moueret. eam ob causam indignatiōe percitū, in
 illū manus inieciimus, teq; rogamus vt nos turpissimis
 affectos iniuriis vlciscaris. **R̃EVIVISCENTES**, Eu-
 ge o Diogenes, p̃ cunctis vt decebat egregie perorasti
PHILO, desinite inuicē laudare. infunde respōsuro, tu
 vero Parrisiades dicere p̃gas, nūc enī tibi aqua defluit,
 ne igit̃ cuncteris, **PARRISIADES**, nō omnia mea o
 philosophia, in accusatiōe sua, Diogenes recēfuit, verū
 magna ex parte, que difficiliora erāt, nescio qua ratione
 ductus p̃tertermisit. tantū vero aberit, vt me illa minus
 dixisse negē, vel p̃remeditatā excusatiōez quandā p̃re-
 tendam, vt si qua ille idem reticuit, vel ego antea haud
 ptulerim, nūc vel p̃cipue expedire videar. ita enī in-
 telliges quos nā arrogātes & p̃stigiatores appellans
 diuulgauerim, aut maledictis meis lacefferim, p̃inde

Verte Mos
 rologium.

hoc solū mihi cōsiderate, nūquid in cūctis veritatē dixe-
 ro. quod si blasphemī, vel asperi quid in se oratio habe-
 re videbit, nō me redarguēdum, sed rectius vt arbitror
 illos, q talia cōmittūt, accusandos esse puto. Ego siquē
 cōfestum ac pcepissem, quantis incōmodis rhetores dea
 grauari necessum esset, deceptionibus scz, mendaciis,
 temeritate, clamore, pressioibus, infinitis deniqz aliis,
 hec quidē vt decebat cūcta dedinaui, ad tuaqz o philo-
 sophia bona aspirās, quantum mihi vitæ adhuc reliqui
 esset, tanqz ex fluctuatiōe ac tempestate, in trāquillum
 quēdam subiēs portū, sub tua ptectione viuere expete-
 bam. ac postea qz ad vestra tantummodo transgressus
 essem, te quidē p vt cōueniens erat, ac reliquos omnes
 qui vitæ optimæ institutores fuissent, admirabar, tanqz
 qui manus ad eos festinātibus porrigerēt, ad optimaqz
 & vtilissima adhortarent. Si quis solū ea trāsgressus nō
 esset, seu neglexisset, verū firmiter regulas quas tulisse-
 tis, inspexisset, ad illasqz vitā suā direxisset, ac instruxis-
 set, quod quidē p Iouem inter nos pauci facere cōsueue-
 rūt. Cum vero qz plurimos cemerē, philosophiæ amore
 minime teneri, verū ob huius rei gloriolā solā, prompta
 hec ac vulgaria, & quæcūqz omnino faciliter imitantur,
 admodū recte, bonorum instar virorū assimilare, bar-
 bam inquā, ac incessum, nec nō induuium, Cæterū vitā
 ac eorū actus formæ cōtradicere, vobisqz penitus cōtra-
 ria exercere, ac pfectionis dignitatē corrūpere, indigna-
 bar, videbaturqz mihi res admodū similis esse Tragico
 mimo, qui mollis esset ac muliebris, Achillem vero, seu
 Theseum, vel Herculem ageret ipsum, Cum tamē neqz
 Heroice incederet, vel loqueret, verū ita sub tali lasciu-
 uiret psona, vt nec Helena vel Polyxene, cum id earum
 modestiæ minus cōueniret, tolerare possent. taceo Her-
 culem Calliniciū qui vt mihi videt, qz primū cōuersus,

Hercules sal-
 tāt & Cerbe-
 rum ab infe-
 ris extrahē-
 tē meminit
 Diodorus

claua talem verberasset, ipsum inquā ac psonam illam,
que tam effœminate eum repræsentādo cõtaminasset.
Talia igit cum vosiplos quoq; ab illis ppeti viderem;
nō tuli hypocriseos impudentiam, si cum Simiē essent;
Herou psonas assumere, vel Cumanum illū asinū imi-
tari auderēt, qui leonina indutus pelle, leo quoq; ipse
videri volebat, cum aduersus Cumeses ignaros admo-
dum horrende, & aspere rugiret, donec hospes quidam
ipsum nō leonē, sed asinum esse deprehēdisset, verbis
redarguisset, fustibusq; insequut⁹ verberasset. Proinde
quod maxime intolerandum mihi videbā, id erat, ne-
mo nō hominū, si quēpiā ex illis flagiciosum, seu turpe
aut impudicum aliquid committere vidisset, confestim
philosophiā ipsam, siue Chrysippum, aut Platonē, seu
Pythagoram, vel cuiuscūq; cognomē, non doctrinā de-
linquēs ille assumpserat, accusabat. & quoniā ille coĩ-
quinate viuebat, homines male quoq; de vobis, multis
antea seculis defunctis, coniectabant. non enī de viuē-
tibus vobis inquisitio fiebat, Sed iam ex pedibus sub-
latis, omnes vero manifeste cernerēt, q̃ molesta & im-
pudica ille cōmitteret, vos quoq; indicta causa condem-
nabāt, ac pari calumnia dilacerabāt. ego vero cum hec
cernerē, ferre non potui, verum eos redarguebam, a vo-
bisq; secernebā. vos vero honore ppter hæc me dignū,
in iudicium rapitis. nūquid igitur si iniciatum quēpiā
viderē, occulta deorum prodentē, ac in publicū efferen-
tem mysteria, ideoq; indignarer, & repræhēderem, me
impiū esse existimaretis? at q minus iuste, quādoquidē
certaminum quoq; prefecti, Mimos qui vel Palladis,
aut Neptuni seu Iouis assumpserē psonam, non tamē cō-
mode, nec ex deorum egere dignitate, flagellare consue-
uerunt, at ii minime irascuntur illis, si flagelliferos, quē-
piam psona ornatum, seu forma decoratum, verberare

iusserunt, verum vt arbitror vapulantes potius laudare consueuerūt. Seruum enī, vel nuncium, minus apte representare, paruus error. At Iouē ipsum seu Herculem, haud p dignitate spectātoribus ostēdere, turpe ac piaculo simile esse videtur. quinimmo & hoc omniū est absurdissimum, q̄ cum multi ex eis dogmata vestra exacte calleant, ita tamen viuunt, ac si ideo tantum illa legerint, ac meditando opam impēderint, vt contraria exercere possint. Cuncta enī quæ dicunt, veluti pecuniæ, ac gloriæ contēptum, solumq; honestū bonum esse arbitrari, ira vacuum esse, & splēdida queq; despici debere, bonis æqualiter pfruēdum esse. honesta p deum, admiranda, sapiētiae & veritatis sunt plana, at ii qui hac ipsa sub mercede docēt, & diuites admirātur, & argēto inhiant, caniculis iracundiores, leporibus timidiores, Symiis blandiores, Asinis petulantiores, felibus rapaciores, gallis contētiosiores. ita igitur affecti, quid aliud q̄ risum mouēt, inuicē circa diuitum ianuas se conculcantes, cenascq; diuersas appetētes, & in illis ipsis moleste laudantes, ac vltra honestatē se ingurgitātes, cuncta reprehēdentes, & inter calices illepida & absōna philosophātes, merū deniq; minime ferētes. Idiotæ vero, quos cōuiuio interesse contingit, ridēt sc̄, ac philosophiē quoniam piacula talia producat, insultant. Est & illud oīm absurdissimum, q̄ cum vnusquisq; nullius se rei indigere affirmat, Sed solum sapientē diuitē esse vociferatur, paulo tamē post accedēs postulat, & si non accipit indignatur, pariter ac si quis regie ornatus, arduam gestat Tiaram, nec nō diadema, & reliq̄ signa regia, fritularū tamē rerum indigus mēdicet. Proinde cū ipsi quid accipere debēt, multus q; omnia cōmunia esse cōueniat sermo. & q; indeferētes diuitiæ, & aurum vel argētum nil a litoralibus differat lapillis. At cum vetus quispiam

amicus, & familiaris, auxilii indigēs accedit, & pauca
la quædā ex multis postulat, taciturnitas, & indigētia,
& ruditas, & dictorum in contrarium palinodia, variis
q; de amicitia sermones illi, nec non virtus, ac honestū,
quo nam abeāt ignoro. sunt enī verba hæc uere pēnata,
& penitus euaneſcētia, quæ illi frustra in quotidiana cō
uersatione, umbratili inter sese iactitant pugna. eo usq;
enī unusquisq; eorum amicus existit, quousq; nec de ar
gento, neq; de auro, seu de cōmodo agit, q; si quis obu
lum tantummodo ostēderit, confestim pax soluitur, ac
omnia turbantur implacataq; redduntur, libri excidūt,
& uirtus aufugit, quēadmodum & canibus euenit, in
ter quos si quispiam os proiecerit, confestim exiliūt, ac
inuicem mordēt, & illi qui prior os rapuit allatrant, fer
tur Egyptius rex quidam Simios ut tripudiarent insti
tuisse, animaliaq; (nam admodū ad res humanas imi
tandas sunt apta) celerrime didicisse, ut psonata ac pur
purata saltaret, eratq; admodum visu res digna, donec
spectator quispiā urbanus, nuces esinu depromptas,
in medium abiiceret, id Simiæ vidētes, tripudii oblitę,
id q; erant Simię p saltatoribus euaserunt, psonas cōte
rebant, vestitum discerpebant, inuicēq; pro fructibus
depugnabāt, ita ut Pyrrichie ordo dissolueret, a thea
troq; rideretur. talia & hippetrant, quos ego conuiciis
infectatus sum, nec vnq; redarguere, & comicis morsu
bus impetere desinam. verum nō ita infanio, ut in vos,
seu vobis similes (sunt enī sunt pfecta nōnulli qui vere
philosophiā amplectant) blasphemi quid, vel sinistrū
euomam, q; quis si, quid haberem quod dicere, nūquid
hoc vos ad vitam reducere deberet? at vero ut glorioſi
illi, ac deo inimici odio habeant, admodū dignū existi
mo. Proinde tu Pythagora, & Plato, & Chryſippe, &
Aristoteles, nūqd tales vobis cōgruere, vel in humane

vitę vsum familiare, seu cōueniēs quid ostēdisse dicatis
ita p Iouem inquit, Hercules & simia, an quia barbas
nutriūt, & seueritatē prę se ferre, philosophiam quoq;
exercere vident, ideo vobis similes erūt quinimmo per
tulisset si ad simulationem ipsam quoq; apti fuissent,
nūc vero citius vultur lusciniā imitabit, quā illi phi
losophos. p inde quę p meipso dicēda erant, exposui.
at tu veritas nūquid verā sint testificare. PHILO, nūc
longius o Parrisiade absiste. quid nobis agendum erit,
quomodo vobis vir dixisse videt? VIRTVS ego qdē
o philosophia interim cum iste peroraret, terram subire
optabam, adeo vera omnia ptulit. Siquidem audiens
vnumquēq; qui talia faceret, agnoscebam, interimq; di
cta aliqua in hunc, alia vero in eum, qui grauiā ppetra
ret referebam, etenī perq; manifeste viros, tanq; pictu
ra quadam cuncta conferēs, expressit, ac nō solū corpo
ra, sed & animas ipsas admodum exacte designauit.
PHILO, & ego quoq; o virtus admodum erubui. vos
vero quid dicitis? RESVS, Quid aliud q; a crimine
eum absolui, inter amicosq; & benefactores nros ascri
bi debere. plane etenī nobis idem q; Illensibus euenit
qui hunc tanq; tragediū quēpiā aduersus nos exci
tauimus, qui Phrygiū decantaret calamitates. Canat
igitur, & dei inimicos tragice exagitet, DIOGE, & ego
quoq; o philosophia admodū virum laudo, ac cuncta
quę illi obieci execror, et quia generosus est amicū eum
facio. PHILO, euge o Parrisiades quoniā in omnibus
superior euasisti, ab accusatione te absoluius, de hinc
vero noster eris. PARRISI, hanc primā adorauī, verū
aliud magis Tragicū opus mihi supeesse puto. Siqui
dem o valde veneranda victoria, quotidie vitam meā
venerabilem reddis, nec coronare desinis. VIRTVS,
nunqd igit & illos citemus, ac a secundo iam ordiamur

erateret vt poenas ob ea ppter quā in nos iniuriū fūere
 expendant, Parrisiades autem vnumquēq; accusabit,
 PARRISI, recte o virtus eloquuta es, q̄propter heus
 tu minister Syllogisine, ocius in vrbē deflectere, Philo-
 sophosq; vt p̄sto sint, citare pgas, SYLLOGISMVS
 audi tace, philosophos vt in arcem ascēdant, ac de virtu-
 te, philosophia, ac iusticia rationē reddāt cito, PARRI
 vides ne pauci citationi obediētes conueniūt, partim
 vero iudiciū timent, at plurimi ociosi non sunt, circa
 diuites enī versant, si vero cunctos aduenire cupis, de
 iis praconium o Syllogisine pronuncia. PHILO, mi-
 nime, verū tu Parrisiades ex arbitrio tuo illos conuoca
 PARRISI, atqui minime hoc difficile erit. Audi tace,
 quicunq; se philosophos esse dicunt, & quicunq; nomē
 hoc ad se spectare arbitrant, ad distributionē in arcem
 veniāt, singulis enī minx dabunt dux, sesaminaq; pla-
 centa, Quicunq; vero barbā profundā ostenderit,
 ille & Caricarū massā accipiet, nemo vero, seu modē-
 stiam, vel iusticiā, aut continētiā afferat, siquidē hēc
 si non aderint, necessaria sunt minime. quinq; prāterea
 syllogismos vnusquisq; aportet, non enī fas absq; his
 sapientem esse. duo deniq; auri talenta in medio expō-
 nentur, quibus illū donābimus,

Qui verbis omnes possit contendere contra,
 Pape, q̄ refertus est impellētium multitudine ascēsus,
 quem ad modū ob duas tantum accelerāt minas, apud
 Pelasgicum quidā, & iuxta Aesculapii templū alii, circa
 Arion pagum quoq; multi, nonnulli & penes Tali se-
 pulchrū, quā reliqui ad motis scalis, p̄ geminorū a dem-
 turmatim, vt poenas dent, irrūpunt, & p̄ Iouem apum
 instar racematim vt Homeri verbis vtar, sed & hinc q̄
 plures, illinc quoq; innumeri.

Quot folia & flores nascuntur tempore vemo.

*Zoca Hibe-
 nis iuxta ar-
 cem.*

Atqui breuiter confidentiū clangore repleta est arx, ac
vndiq; pera, barba, assentatio, impudentia, baculi, gu-
lositas, Syllogismus, auaricia, ac pauci illi, quicunq; ad
primū illud conuenerāt praconiū latētes, & ignoti reli-
quorū multitudini intermixti, sub aliarū formarū simili-
tudine delitescūt, est & hoc o philosophia molestissimū,
& i quo te maxime quis reprahēdere queat, qd̄ minime
notas & signa illis inuissisti. siquidē praestigiatōres isti.
sepius ad persuadēdum, vere philosophantibus, sunt
aptiores, PHILO, paulopost hoc fiet, verū iam animū
aduertam⁹, PLATONICVS, primos nos platonicos
ip̄sos accipe decet, PYTHAGORICVS minime, sed
nos Pythagoricos, prior enī erat Pythagoras. STOI-
CVS, desipitis. praestantiores nos, qui a porticu PERI-
PATETICI minime quidem, verū nos ex Peripato,
in rebus sumus priores. EPICVREI, nobis Epicureis
placetas date, & Caricarū massas, de minis vero expe-
ctabimus, donec vltimi accipere debeāt, ACADEMI-
CI, vbi duo sunt talēta? siquidē nos Academicī ostēde-
mus, quātum aliis simus contēciosiores, STOICI, non
nobis Stoicis praesentibus, PHILO, a contentionibus
desistatis, vos vero Cynici ne inuicem impellatis, neue
baculis verberetis, nam ppter alia vocati estis, ego enī
Philosophia, nūc vna cum virtute & veritate diiudica-
bimus, qui nam sint qui vere philosophētur, inde qui
nostris institutis viuere inuenient, felices erūt, & opti-
mi esse iudicabunt, At subdolos illos, nilq; ad nos spe-
ctantes, malos male p̄demus, ne dum sibi ip̄sis cōtraria
cōmittunt, arrogantia tamē efferant. uerū quid hoc est?
fugitis ne? ita p̄ Iouem, multi p̄ cōfragosa defiliūt, adeo
ut penitus euacuata sit arx, preter paucos illos, qui iudi-
cium haud formidātes remansere, uos uero ministri pe-
ram, quā Cyniculus fugiēdo abiicit, tollatis. Sed quid

in illa latet, nunquid lupini? seu libri? vel panes tostis
PARRIS, minime, sed aurū hoc, & vnguentū, ac culter
sacrificulus, speculū quoq; & tali, PHILO, Euge o ge-
nerose, hec tibi exercicii erant viaticas; cum illisq; omni-
bus cōiucari, ac alios docere audebas? PARRISIA,
nobis itaq; illi tales. cæterū vos considerare decet, quo
pacto error hic tollas, ac homines cognosci queant, qui
nam ex illis boni, & qui rursus alterius vitæ existāt. tu
vero o veritas inquire, tua enī interest, ne tibi mendaciū
præualeat, neue ppter errorē, viri mali, bonis intermi-
xti, deliteant. VERITAS, hac in re ex Parrisiadis arbi-
trio, quoniā probus, ac nobis beniuolus esse videt, teq;
philosophia præcipue admiratur, ita agemus. secum
Elenchum assumat, & omnes qui se philosophari pfi-
tent, cōueniat, ac quēcunq; inuenerit, legitimū & vere
philosophiæ alumnum, illum corona coronet oleagina,
& in Pritaneum cōuocet, Si vero alicui (quēadmodum
multi sunt) viro execrando, ac philosophiæ hypocriti,
obuiā factus fuerit, attritam dilacerat vestem, barbāq;
Tragica abradat nouacula, frōtiq; stigmata imprimat,
vel inter media inurat supcilia. sit vero deustiois figura;
vulpis vel Simia. PHILO, euge veritas, siquidē Elen-
chus o Parrisiade talis erit, q̄les & aquilarū pulli, cōtra
solē esse ferunt, non p Iouem tamē vt ii quoq; luminis
splēdore probent, ac æstiment, verū coram illis aurū,
gloriam, ac voluptatē exponas, & quēcunq; videris ea
negligere, ac minime eorū aspectu moueri, Is erit qui
oleagina coronet. quē vero fixe intuentem, manūq; ad
aurum ptendentē videbis, hunc vt inuretur abducas;
abrafā tamen prius barba, PARRISI, hec o philoso-
phia vt censes erunt, ac cōfestim per quā multos eorū,
simia, vel vulpecula notatos, videbis, paucos vero coro-
natos, quinimmo si placuerit, nōnullos p Iouem vobis

huc reduxero, PHILO, 'quid ais? nunquid fugientes reduces? PARRI, & maxime, si sacerdos parump funiculum hūc & hamum. quos ex Piræo piscator sacrauit, mihi cōmodare voluerit, SACERDOS, en accipe. pariter & calamū, vt cūcta habeas, PARRI, nūquid o sacerdos & Cancas aliq̃s mihi supeditabis, ac auri pauxillum? SACER, accipe. PHILO, quid nam vir hic facere intendit? PARRI, hamū placenta et auro inescare, in summitateq; muri confidens in urbem demittere. PHILO, quid agis o Parrisiade? nūquid ex pelagico lapides piscari decreuisti? PARRI, tace o philosophia, ac prædam expecta, tu vero neptune venator, ac optime Amphitrite. varios nobis mittito pisces. verū lupū quendam maximū cerno, quin potius auratā, LIBERTAS, minime, sed felis, hians enī ad hamū natatē videtur, aurū subolet, prope iam est, tetigit, captus est, attrahamus, PARRI, & tu o Elenche pariter nunc funiculum apprhende, attractus est, Age o optime inspiciamus quis nam piscis existat, hiat iste, Hercules quales nam dentes, qd hoc rei est? nūquid o generose circa petras liguriendo discurrens, captus es? vbi predari sperabas, ibi tu preda facta es. at nūc omnib⁹ a branchiis apensus, manifestus eris. extrahamus illecebras huic, & hamum, vacuus en hamus, placenta iam cum auro in ventrem descendit, DIOGE, at per Iouem euomit, q̃propter & alios inescemus. PARRISI, bene habet, qd ais o Diogenes? tu hunc quis nam fiet nostit? nū ad te attinet? DIOGE, minime, PARRISIA proinde quo præcio dignum hunc asserere oportet? ego etenim paulo ante duob⁹ obulis eum appreciauerā. DIOGB nimium dicis, mollis enī est, & turpis, & morosus, et ininers, verso capite, hunc tu a petra precipitato, & alium demisso hamo attrahe, atq; vide sis o Parrisiade, ne tibi

Lupus mar-
rin⁹ memi-
nit Aristote-
les & Plin⁹

felis gale-
gaza muste-
lā interpres
tatus est pie-
sior rapet.

Aphyē pisci
culi q̄spari
linus ver
miculorū in
star scaturī
tes meminit
Helian⁹ plu
nius vero
Aquas a la
tinis appel
lari dicit q̄
ex aq̄ et plu
uia p̄cren
tur

Psēma piscis
latus memi
nit Aristote
les & Iudas

Echinus la
tine Erina
ceus appel
latur spinis
oculeatis.

calamus inflexus abrumpatur, PARRISI, Confide o
Diogenes, tenues sunt & Aphyis leuiiores, DIOGE, &
p̄ Iouem leuissimi quoq̄, subinde tamē extrahe. PARR
en quis nam alius hic latus, tanq̄ semisectus piscis ac
cedit? Psetta quādam in hamum impexit, deglutiuit,
capta est. DIOGE, attrahat. quis nam est? PARRI,
Platonicum se asserit, PLATO & tu execrande ad aurū
accedis? PARRI, Quid ais o Plato? quid cum illo aga
mus? PLATO, ab hac eadem petra & ille, DIOGE,
ad alium capiendū cōsideas. PARRI, proinde perq̄
bellulum quēdam accedere video, veluti in profundo
aparet, colore vario, ac vittas quasdam aureas in hume
ris habentē, cernis ne o Elenche? Aristotelem hic refert,
accessit, atqui rursus abiit, diligenter arbitratur, iterum
redit, degustauit, captus est, extrahat, num hic tibi Ari
stoteles cognitus est. ARISTO, ne me o Parrisiade de
ipso interroga, nam qs sit ignoro, PARRISI, nūquid
igit̄ & hunc o Aristotele, p̄petras? ARISTO, & maxi
me. DIOGE, sed ecce multos hic cōspicio pisces, pari
colores, spinosos, in superficie asperiores, Echinis ma
gis aculeatos, verriculo aliquo opus esset, verū non ad
est, satis erit si vnū ex grege tantū extrahamus, atqui ad
hamū accessit, q̄ ipsorū est ferocissim⁹. ELENCHVS
Confide, si vides, ac prius funiculum longe ferro circū
da ne dentibus abrodant, & aurū deglutiant, PARRI,
desedi, at tu neptune capturam secunda, Pape, pro ille
cebris depugnant, partim congregati Caricas circūro
dunt, alii vero deuorantes, ab auro detinent, bene ha
bet, adhefit quidam admodū robustus, Age dic cuius
tu cognomen refers? atqui ridiculus sum, piscem loqui
cogēs, muti siquidē sunt, Ceterū tu Elenche dic quem nā
hic magistrū habet? ELEN, Chrysippū hūc, PARRI,
intelligo quoniam aurum yt arbitror nomini cōuenire

videtur, At tu Chrysippe p Mineruam refer, nosti ne vi
ros, vel talia ipsos facere doces? CHRYSIPPVS con
tumeliose p Iouem o Parrisiades interrogas, qui nobis
quicq̃ cum iis qui tales existant conuenire suspicaris?
PARRISI, Euge generosus es o Chrysippe, igitur &
iste cum aliis in caput precipites, quoniā spinosus est,
ac timendū ne si a quopiā comestus fuerit, guttur offen
dat. PHILO, satis o Parrisiades piscatus, ne qs (veluti
multi solent) abrupto auro, & hamo aufugiat. indeq̃
sacerdoti abs te repetere sit necesse. Proinde nos ad de
ambulationem pgamus, tempus quoq̃ instat, vt & vos
eo vnde venistis, reuertatis, ne vltra p̃scriptū tempus
morā ducere videamini. tu vero o Parrisiades, & Elēche
p Gyrum ad cunctos accedatis, & quēadmodū iussi,
aut illos coronate, aut inurite PARRISIA, fient hec o
Philosophia. valete virorū optimi, nos vero o Elenche
p̃ficiscamur, ac iussa exequamur, vix quo primū p̃gere
necessum erit: nunquid in Achademiam vel Stoam? ab
lycio exordiū faciamus, nil hoc refert, attamē hoc noui.
quocunq̃ gentiū pueniemus, paucis equidem coronis,
multis vero indigebimus cauteriis.

φιλέι γὰρ γλῶτταν ἐκχέουσ. μίστην.
ἀκῶν ἀκούειν οὐς ἐκῶν εἶπη λόγους.

Quis vnq̃ humana laude, gloriam tantam consequi
tus est, quantā magnus Capnion inimicorum maledi
centia possidet?

ERRATA.

Quod Io. Hessi Nurenbergēsis ac reue. Episcopi Vra-
tislauiensis Cancellarii nomē, parit̃ & Augustini Lupf,
Theologiæ doctoris ac Augustinēsum Heydelbergæ
prioris digniss., i amicorū nostrorū ac doctorū virorum
albo haud legiſ, non obliuione vel negligentia nostra,
sed scriptoris accidit incuria, quæ etiā p Martino Reus
Georgii nomen puerſe inſcripſit. quod tu amice lector
emendabis; & Augustinū, ac Hessium nostrū, honoris
gratia vel inter precipuos collocabis.

Impressum p Fridericum Peypus
Nurenbergæ sexto Nonas
Octobris. Anno salutis,
M. D .XVII.

